

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. M. Stadthagen, 1797

Fysiske størrelse | Physical extent:

Nytaarsgave for Fruentimmer.

71 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

RECORDS
OF
THE
COURT

valat
L, 487.

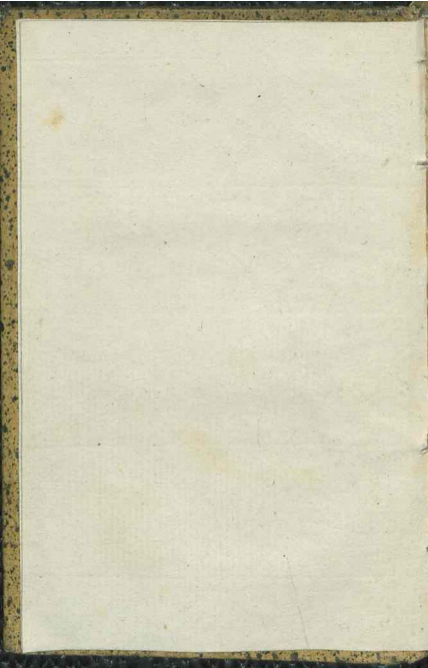
8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

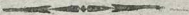
130017644832

Nytaarsgave.

for

Fruentimmer,

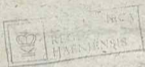
1797.

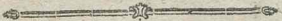

Kisbenhavn.

Trykt paa Boghandler J. M. Stadthagens
Forlag, hos Zacharias Breum.

B. U. H.

Forfatteren af nærværende Kiim er ikke Digter. Selvsølelsen heraf ville da have været alt hvad der behøvedes af Grunde for at afskrække ham fra et Foretagende, til hvis Udførelse hiint Egenskab syntes at burde være nødvendig, dersom ikke en temmelig Deel af de i afvigte Naringers Nytaarsgaver for Damer, indrykte især unavngivne Stykker, tydelig beviste at den ikke var det. Da han nu end ydermere har havt den naturlige Eftertanke, at overhulle hans digtriske Røgenhed med den samme Ano-

nymitetens velgjørende Tegis, der saa hældig har kommet Hine tilpas, indsaae han, efter megen Raadspørgen med sit Forsattermod, ikke andet end at han jo turde vove det samme som Hine, da han stod bag samme Hegn som de, om end, som og i hiint Tilfælde, Formodningens Lynx-Blik trode at have gennemtrængt det.

Man seer noget i Titelen af dette Forsøg forskjellig fra hiint Værks. Grunden hertil vil enhver fatte at være den meget naturlige: at da Forfatteren folte ikke at kunde have tilfælleds med det Væsentlige i hiin Bog, hvad han ønskete at have tilfælleds med det, han da ikke heller skjøttede om at dele med samme det Uvæsentlige han kunde have
 deest.

deelt. Videre trode han i denne Hens-
 seende, at burde forudsætte et gradviis
 fremgaaende Forhold, i Følge hvilket,
 det mindre Holdende i Uddyrkelse, hans
 Forsøg havde i det selv, gjorde nødven-
 dig noget mindre Lovende af samme
 Slags i dets Titel; og nu nedstege
 Damerne naturligviis til Fruentimmer.
 Endelig et Hysteron Proteron i disse
 Grunde er: at han for at føje sin ved
 den blotte Tante om hiin Sammenlig-
 ning skjelvende Bevidsthed, nooventig
 maatte gjøre en Forandring der nogen-
 ledes hegnede mod denne Fare.

I øvrigt er hans Hensigt med disse
 forberedende Bink, at stemme Forvent-
 ningen til den Grad i hvilken han vover
 at møde den. Dog mulig at han end-

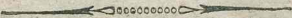
nu har at befrygte Misfsjendelser af en eller anden, der erindrende maasse egen Fremgangsmaade i lignende Tilfælde, troer at skimte igjennem denne Erklæring omtrent hvad hiin Philosoph saae igjennem Ordensbroderens pjalteede Kappe. Intet er naturligere end denne Overføren af egne Fejl paa andre. Men da mod Angreb som dette, der røre Bevistheden ingen forekommende Undskyldning er god nok, fordi enhver er for god, vil han blot modsætte samme den ubrødeligste Taushed.

Nærværende Forfatter har da her skrevet i et Sags, fra hvilket Skjebnen sikkert ligemeget som han selv har afviist ham. Man kunde da forestå ham dette

dette som en litterær Synd. Han ved-
 gaaer det; men mon da og ikke Forbry-
 delser af denne Art ere Skjodesynder i
 vor Litteratur? Vilde vel, om dette ikke
 alt for tit var Tilfældet, mod den kyn-
 dige og upartiske Kritiks Rystelser, Pro-
 dukter endog blot staae, som dens nu,
 hine tit modsatte, Egenskaber, ikke fæ-
 lde til Skam men have til Hæder? Vil-
 de snu Prefoniseren af Vennefostere,
 Overhyllen af disses Fejl og majsom Ud-
 pillen af Andres vel ellers saa tit
 fremlyse af litterære Kjendelser.

Af den billige Læser haaber da For-
 fatteren dette Forsøg betragtet som i
 egentligste Forstand saadant. Et Fag
 der fordrer den hele Tid vil svagt lade
 sig nøje med det højeste han endog kunde
 give

gibe den tredie Deel af sin; og naar det nu faaer næsten aldeles ingen, hvad kan det da gibe igjen? Det blive deres Sag, med hvilke det første er Tilfældet at opfylde den Forventning de derved berettigede til. Nærværende Forfatter har af hine Grunde da berettiget til en aldeles Liden, har altsaa og en aldeles Liden at opfylde.

Venskabs Erindring.

En Sang.

Melodie: Vær du vort Selskabs Skyldgældinde.

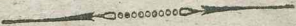
Blidt Skjebnens Blik ned fra det Høje
 Paa underlagde Klode faldt,
 Og overskuende 'alt nøje
 Det mødte Kummer overalt,
 Da, for at lindre tunge Nød,
 Det, Venskab! dig at vorde bød.

Og festligt da til fjerne Egne
 Din Hæders Lov henlyde skal;
 Selv der endog man den skal regne
 Iblandt de Lykkeliges Tal,
 Der har en trofast, ædel Ven,
 Og Kjænnende erkjender den.

Hain

Ham Livets Bane tit frembyder
 En Rose mellem Torne sat,
 Og Glæders Venneglands oplyser
 For ham tit Modgangs Vinternat;
 Gaaer han end Tornes haarde Vej,
 Ved Venfkab han dem endser, ej.

Og evig, Venfkab! da din Trone
 Blidt straalende blandt Støvet staae;
 Med Livets Qual du det forsoner,
 Og smile Lyst i Kummers Braae.
 Til Klodens Skranke lyde hen:
 Held den der har en trosfast Ven.

Bondepigen og Rosen.

Ved Dalens Søns bemoste Fod
 En eenlig Rose engang stod,
 Nys sprungen ud;
 Som Morgenrøden, naar dens Smil
 Mildtblendende ved Purpurild,
 Er Dagens Bud.

I Blikke Kjon af Naade sød
 Den mangen trøttet Vandrer bød
 Til Hvile ind;
 Og naar han der sig satte ned,
 Omsmilte den med Krafte hans Fjed,
 Med Lyst hans Sind.

Her svandt al Frygt for Skræk og Nat,
 Ej meer af mødig Vandren mat
 Han den forlod;
 Og umærkt under ham henveeg
 Hver Fjeldtop, som han nu besteeeg
 Med sikker Fod.

I Kredsen af dens blide Blik
 Var alt, som om det Livet fik
 Af Glæde lyst;
 Og mere sød var Ambras Luft,
 Meer vellugtfuld Sestrens Dufst
 Af Rosen lyst.

Den slangedante Beks Kristal
 Der snart uset, snart seet sig stjal
 Dens Fod forbi;
 Henflod, bestraalet af dens Smil
 Med større Lyst, med dobbelt Jil
 Og mere fri.

Og Lærken sine Triller slog,
 Meer sødt, naar den sit Sæde tog
 Nær ved det Sted,
 Hvor, prangende med Præg af Gud,
 Den Velsøstblide bredte ud
 Dens Indighed.

Kun, Engens hele Blomsterhær
 Stod nu, dens skønne Dronning nær,
 Som daanet hen;
 Og syntes kun at vente paa
 Ved hendes Falden snart at faae
 Sit Liv igjen.

Nu kom en Bondepige did,
 Og saae dens Glands af Glæde blid,
 Som Elskovs Par.
 ”Og raabte: o! hvor smuk du er,
 Hvem mon det vel kan være, der
 Dig plantet har?

Det være hvem det være vil,
 Mig du herefter hører til,
 Ikkun for mig;
 Din spæde Knop sig aabner nu,
 For ene mig fremblomstrer du
 Paa Ynde sig.

Del, Skjønne! min Fortrolighed,
 Du ej af Længsels. Kummer veed,
 Dit andet Jeg,
 Der, dine egne Blikke lig,
 Med Elskovs Lyst omsmiler dig
 Du kjender ej.

Men heller ej den tunge Nag
 Der mærkner Glædens blide Dag
 Naar han drog hen;
 Og Elskerindens sømme Bryst
 Slaaer højt for snart at see sin Lyst,
 Sit Alt igjen.

Ach!

Ak! min kun denne Skjebne blev,
 Selv rørt min Lucas løs sig ved
 Bort fra min Favn;
 Og der hvor Fryd ved ham før stod
 Dens Flugt med ham nu efterlod,
 Kun bittert Savn.

Og Lundens Skygge der indbød
 Os før til Hvile i dens Skjød,
 Mig den nu styr;
 Naar før at tænke mig ham nær,
 Skønt Billedet kun svæver der
 Jeg til den tyr.

Dens Sanger selv, hvis glade Lyd
 Omtonede os før med Fryd,
 Rent tier den;
 Som om den ogsaa elsket har,
 Og til dens Sorg berøvet var
 En elsket Ven.

Kun Lucas glemmer ej den Tied,
 Han soer mig ved den Kjærlighed,
 Hans Hjerte bar:
 At ile snart tilbage her
 Naar højt tre lange Maanedes
 Forsvunden var.

Og nu den første endelig
 Som Aaret lang, henstæbte sig;
 Ak! endnu to
 Skal tungt og langsomt gaae som den,
 Før glad jeg savne kan igjen
 Min tabte No.

Dig, Rose! jeg fortæller det,
 Deeltagelse gjør Kummer let,
 Du lindrer min;
 Og af mit Hjertes tunge Qual
 Du Kjendemarket bære skal,
 Den blive din."

Nu mærkte hun paa Stengelen
 De Maaneder, da hun sin Ven
 Berøvet var;
 Ekjønt Yndlingen i Floras Egn
 Den Længselsfuldes Omheds Tegn
 Ugjerne bar.

Naturligviis blev Dag for Dag
 Dens blide Straalen mere svag,
 Meer mørkt dens Blik;
 Og dens Medbejlerinders Smil
 Før mat, som Avinds flove Pil,
 Nyt Liv nu fik.

Hvert Træk af Ynde den forlod,
 Af Bemød blegnende den stod,
 Og sorgfuld saae
 Mod Jorden, som dens blide Blad.
 Nys smilende, som Uskyld glad
 Medstraalte paa,

Den falskede som smittet Dyd,
 Og var ej mere Kredsens Fryd,
 Ej meer dens Lyst;
 Dens Rødme svandt, vor Ungdoms sig,
 Naar usformærkt den nærmer sig
 Mod Livets Host.

Hver Dag, der langsomt kom og gif
 Den et Besøg af Vigen fik,
 Som kom didhen,
 For i dens tause Meddlynks Favn,
 At dele Elskovs tunge Savn
 For fælleds Ven.

Da hun engang betragtede
 Meer nøje end hun plejede
 Dens Yndighed;
 Og havet som ved andet Harm
 Et Suk opsteg i hendes Barm
 Som slog derved.

” Mig, raabte hun, du vist nok spaaer,
 Den Uheld som mig forestaaer,
 Alt jeg maaske,
 Ej ham som var mit Lives Lyst,
 Som aanded Glæder i mit Bryst
 Skal mere see.

Som du henvinder da og jeg,
 Mon denne Sorg mig spaaedes ej.
 Da nylig du,
 Lig Solen ved dens Dalens Tid
 Stod smilende af Ynde blid
 Og salmet nu.”

Alt som at Rosen døde hen,
 Og Maanederne svandt med den
 Steg hendes Sorg;
 Dens Kreds, et Sæde før for Lyst
 Forvandlet blev som hendes Bryst
 Til Rummers Borg.

Dens allerfidske Blad nu faldt
 Med det dens Skjønheds hele Alt
 Til Jorden ned;

Og den med rødt bestrøde Jord
 Var Yndighedens fidske Spor
 Der snart svandt med.

Med tunge Trin og mørke Blik,
 Den veemodsfulde Pige gif
 Til landligt Hem;

Hvor umærkt hendes Taarer randt,
 Og ingen Lucas sig indfandt
 At stille dem.

Den næste Dag et Budskab kom
 Der underretted hende om
 Den Elsktes Død;

Som Lyn, Skræk hende gennemføer,
 Knap fik hun stammet disse Ord,
 Som Suk afbrød:

"Saa spaaede Rosen mig da sandt,
 Min Glæde som dens Ynde svandt
 Da Skjebnen bød,
 Dig al vor korte Herlighed
 Jeg den ikkun i Mulighed
 Og Døster nød.

Min Rose saae jeg salme hen,
 Og snart dens Spor kun staae igjen
 Knap kjendelig;
 Dens Barsten tungt paa mig da faldt,
 "Snart gjør dig Tabet af dit Alt
 Ulykkelig."

I Kummer hun sig nu nedgrov,
 Og snart alt Intets store Lov
 Bød hendes Sorg.
 Til Evigheders blide Fred
 Med Livets Dag mildt dale ned
 I Skyggers Borg.

En Nordmands Sang mod hans
Tilbagereise til Norge.

Melodie: Næs foldte Kion Sigred etc.

Fra Fædreneegnens fortryllende Skjød
 Mig Skiebnen i Brede at bortile bød;
 Men ej af min Tanke det Sted den forjog
 Hvor Livet af moderligt Bryst jeg modtog.

Trods kneissende Bjerge og brusende Hav,
 Der mig fra dets Moderfavn grumt
 skildte ad;

End varmt stige Duffer i fremmede Egn
 For hiin, ene Dyders og Frihedens Hegn.

O Held! snart omslynger mig faderlig Arm,
 Og trylled i Glæder ved moderlig Varm,
 Jeg da i min Fryd, kun den Eviges lig,
 Skal, hellige Venstab! højt lovsynge dig.

Vndz

Ynglingen til Solen.

D Sol! hvor er du underkjen;
 Af hørte Himmelen en Bøn;
 Den gjorde mig saa lykkelig
 At lære ret at kjende dig.

Af! nu jeg dig beundrer kun,
 Af ærefrygtsfuld Andage stum;
 Men da din Lov, du Dagens Bud!
 Med større Fryd jeg stammed ud.

Saa megen Held ej Støvets blev;
 Den Evig; det foreskrev:
 Ej tvivlende at gruble paa
 Hvad ej dets Fattcevner naae.

Tilbede, skue, det er Alt
 Som i dees Afmagts Evne faldt;
 Thi sjelden kun, kortsynet Veer
 I Guds Beskuen mægted meer.

O! at jeg dog kun hertil maae
 Beständig Lyst med Evne faae;
 Da skal jeg, Sol! og skue dig
 Den Evige i Straalen lig.

Naar du fra Ostens Afsurhjem
 Højt over Jorden triner frem,
 Alt Skabt fremiler glad til Liv
 Paa Binket af din Straales Bliv.

Selv Planten i dens blide Glands
 Fandt svage Liv og fløve Sands;
 Og Kerub Tronens Skammel nær
 Sig frydende dig skuer der.

Og naar paa fjerne Firmament
 Din Dages Bane du har endt,
 Fortryller Djet Vestens Blaa
 Din matte Dalen straalet paa.

Milde overblikkende, som naar
 Ved Banens Ende Dyden staaer,
 Og paa tilbagelagde Vej
 End skuer, men den angret ej.

O! at da Skjebnen undte mig
 Dert, o Sol! at ligne dig,
 Som din, min Dalen da blev skjon,
 Og fjerne Liv det Svundnes Lon.

L i n a

eller

den sejrende Uskyldighed.

Du Moder til al ædel Fryd,
 Kun rene Glæders Skaberinde.
 Vessæl mig, himmelsendte Dyd,
 Vær din Tilbeders Huldgubinde.

Vær du mit Lives Alt, dets Lyst,
 Dit Smil enhver min Handling trone,
 Dit Tempel være dette Bryst,
 Og evig der din Guddom trone.

Naar jeg dit, tit miskjendte, Vard
 Af Glæde gennemstrømt mig tænker,
 Og Fær Lastefuldes Hær,
 Fortvivle ved mislykte Rænker.

Og

Og din, ved dig da trygge Ven
 Stolt sejre over List og Farer,
 Naar hine sank til Skjendsel hert,
 Indhullede i egne Snarer.

O! smil da, Blide! til mig ned,
 Hvad evig de forgjeves søge
 I Glæder, som kun Nag forøge:
 Bevidstheds himmelskjonne Fred.

Forældres Fryd og Benners Lyft,
 I Kreds af Linas Under smilte,
 Ved hines Flid i hendes Bryst,
 En frugtbar Sæd til Dyder hvilte.

Som Livets skjonne Morgen blid,
 Mildtsmilende, som Uskylds Slummer
 Svandt hendes Alders første Tid
 Ukjendt med Kjerlighed og Kummer.

Thi Alt i Omheds Moder: Favn
 Til hendes Glæde sammenstemte,
 Og Nødgangs blotte Rødsels Navn
 Om hun end hørte, strax dog glemte.

Beskeden, yndig, from og god
 Hun Glæder rundt omkring sig smilte;
 Og Dristet Læben knap forlod
 Før opfyldt det tilbageilte.

Men ak! i Savnets mørke Skjød
 Hensank den lykkelige Alder;
 Forgjeres vi tilbagekalder
 Den Held, som Tiden flygte bød.

Nu skued Moder: Hjet hen
 Med Glæde over fierne Dage,
 Og saae paa Foraars-himmelen
 Kun blide Skyer sig sammendrage;

Saae kun hvad Duffets Dje skuer
 I Moder: Følelsernes Ild,
 Ej mulig Modgangs Storm der truer,
 Kun Modgangs blide Rosen = Smil.

Men Skjæbnen bag dens mørke Dække
 Hvor Dødeliges Eyn ej naaer,
 Har skjult de Rædseler der skrække
 Vor Ungdoms rosenblide Vaar.

Alt bød den frygtelige Stemme,
 Naturens andet store Bliv,
 Den sidste Rest af Fædre: Liv
 Hensegne i dets første Hjemme.

Som Lunas Smil for Vandreren
 Igjennem skumle Drøner lyser,
 Og ham, trods Skræk og Farer viser
 At vandre trygt og sikkert hen.

Men

Men naar dens Straalers milde Skin
 De bange Blikke meer ej kue,
 Da skrække Nødster, Farer true,
 Hvert sikkert før, nu bange Trin.

Saa brast og nu de omme Hjertes
 Der ene slog for Linas Vel,
 Og dette første Stød af Smerter
 Gjennemtrængte hendes Sjæl.

Dog glad hun troede end at finde
 I Hines efterladte Skat
 En ledende og troe Veninde
 I Modgangs vinterlige Nat.

O! men hiint Daarens ene Aie
 Hans Livs tit alt for svage Strytte,
 Formaaer kun sjelden at beskytte
 Naar Dydens mere trygge faldr.

Og tvertimod dets Glæde os tit
 Igjennem Labyrinth'er leder,
 Hvor vi sandt Farer ved hver Skridt
 I Stedet for tildrømte Glæder.

Kun, blide Dyd! du ene værner
 Hvor Fædre:Varetægt ej naaer,
 Og Stovets Afsmagt nogen staaer,
 Naar din Beskyttelse beskjermer.

Saa maatte Lina og erfare,
 At ikke Guldet's Uffelighed
 Mod Ondskab's rænkesulde Snare
 Betrygger selv Uskyldighed.

En Slægtning graae af Guld og Dage
 Saae ene nu paa hendes Bel;
 Og var tjenstvillig til at tage
 Mod hendes Arv og hende selv.

Her hun af Venfjabs aabne Arme
 Trofkyldig sig henrive lod,
 Men snart sig under hendes Fod
 En Afgrund aabnede af Harmen.

Alt smilte Egennyttens Dje
 Med nedrigt Haab til dette Guld.
 Og blev for Lasters Drixt at føje
 Ej Blods og Venfjabs Pligter huld.

En Søn (som var og maatte være
 Hvad ham Opdragelsen forbød,
 Forældres og Familiens Ære,
 Skjønt han sin egen var med Nød.

Og som, udhygtig til at fatte,
 Fordi han dertil var for god,
 Bevist for hans Evner satte
 I at han ingen Ting forstod.)

Var Centrummet for Fryd og Ære
 I denne snevre Bænkreds,
 Hvor stolt og med sig selv tilfreds
 Ham Moderssmilet snart bød være.

Dog krøb et Træk imellemstunder
 Af Hjernens tykke Taage ud,
 Der, skjønt i Sjæle-Vægt et Under
 I Hjerterøbed ingen Gud.

Han Lina's første Blik som Lyn
 Fra talende til stum omskabte,
 Han saae, beundrede og tabte
 Sig i Beundring og i Syn.

O! at mit Liv i disse Arme,
 Udtraabte han, for evig svandt;
 Jeg da ej Spor af Livets Harme
 Selv mellem Armod's Kummer fandt.

Da nød jeg Livets Lyst og Glæder,
 Selv der hvor Glæden er kun mørk,
 Blandt Zemblas Jis, i Jalks Drk
 Og dybt i Zaras vilde Heder.

Og der, hvor Overtroens Mand
 For myrdende Oplysning gruer,
 Hvor Ufriheden rædsom ruer
 Paa Armods slavebundne Haand.

Og hist ved Klodens sjerne Skranke,
 Hvor Dagens Fyrstes Blik ej naer,
 Hvor Skjæbnens Grændsemærke staaer
 For Livets Glæders blotte Tanke.

Blandt Smil af disse søde Læber,
 Belystens Guddom synes fød;
 Der Otterslangens Gift ej dræber
 Ej Dolkesticket bringer Død.

Ej grumme Martyrpiinsler skrælle
 Ufsalighedens trygge Ven;
 Hvis Lyst ej Nar og Sekler svække,
 Men dobbelt sød kun gjøre den.

Saa tolkede det bange Hjerte
 Den søde, bittere Ild det sandt,
 Men Elfskovs første Lyst snart svandt,
 Og tabte sig i haabløs Smerte.

Nu fløj hans Sjæl, og Smil og Dje
 Beherskerinden glad imod;
 Men intet Suf kan hælde bøje,
 Og intet Blik ham haabe lod.

Forgjeves han for Lunden klagte:
 Trøst den der er ulykkelig;
 Og al den Trøst ham Ekko bragte
 Var tomme Gjenslyd, Raabet lig.

Naar Mattens Filomele hørte
 Hans Sukkes veemodsfulde Lyd,
 Fandt han ej i dens Triller Fryd,
 Ufølsom de ham ikke vort.

Selv naar til Pinas Dre hen
 Hans Klager kom paa Zefirs/Vinge,
 God hun den haanende at bringe
 Kun haabløs Elskovs Harm igjen.

Og nu blev Havnens skumle Sæde,
 Den Darm der nylig Elskovs var,
 Ej dennes veltystfulde Glæde
 Hins lumste Fryd den tkun bar.

”Ej meer skal jeg ved spildte Sukke,
 Saa gjenlød fra det vrede Bryst,
 Den Elskov søge at udslukke
 Som flammer op ved Havnens Lyst.

Kun Farer, List og Fald, og Rænker
 Omspønde hvert dens trygge Fjed,
 Som ej et Mednyts-smil den skjenker
 Der haabløs Elskovs Qualer leed.

Og søgte kun i disse Smile,
 Den Bellyst Glædens Guddom bød
 Af Yndigheders milde Skjød
 Til Kummers hulde Trøst fremile."

Men ogsaa Linas Varm ernærte
 En Lyst som Havnens Frygt forjog,
 Og dette haarde, kjelne Hjerte
 For dets og Lykkens Yndling slog.

Ham Faderkjerlighed nu vinkte
 Langt bort til Fjerne Egne hen,
 Hvor end hiins Lives Straale blinkte
 For sidste Gang at skine den.

Men og hans Hjerterød ham ile
 I Linas længselsfulde Favn,
 For der med Kyffe at bortsmile
 Traværelsens det tunge Savn.

Her Ondskabs vaagne Dje spejded
 Hvert hendes bange Blik og Sjed,
 Og Havnens skumle Haab gelejded
 Med Fryd hvert Glimt af Lejlighed.

”Naar hver udmattet Eone nyder
 Den qvægende og stille Fred,
 Som Skiebuen gjennem Mørket byder
 Til alt det Skabte smile ned.

Da il i mine aabne Arme.”
 Saa lod det uheldsvangre Brev,
 Som hun i Anelse af Harme
 Med bange Haand og Hjerterød skrev.

Nu drømte sig i Saligheder
 De glade lykkelige To,
 Og Elskovs forudsulte Glæder
 Kun ventede paa Nattens Roe.

"Jil, Sol! og synk de gyldne Straaler
 I Oceaners Dybe ned.
 O! til, thi ej min Længsel taaler
 Din Vortgangs matte, tunge Fjed.

Og du som, Gravens Fyrste lig,
 Med Mulm og Mørke alt opfylder;
 Hvis Favn med Rødsomhed omhyller
 Naturens Alt, med Glæde mig.

Du komme, Nat! min Fryds Veninde
 Og bringe mig mit andet Jeg.
 Ved Elskovs Moderhaand han finde
 Igjennem Mærkets Kaos Vej.

Til denne Favn og dette Hjerte
 Der ene slaaer for ham, dets Ben
 Af Fryd — og Sorg thi Savnets Smerter
 Med bitter Nag forgifter den.

Saaledes Linas Længsel smilte
 Dens Maal, og Uhelds Veld imod,
 Og medens hendes Duffer tilte
 Snart Tidens Binge stille stod.

Og nu sløj hendes Ben imøde,
 Sin Lyst i Elskerindens Favn;
 Mens Alt i Mørkets tause Dde
 Tilhvissede ham hendes Navn.

Du Livets første, ene Glæde,
 Vort Bærens Moder, Kjerlighed!
 Som byder salig Belyst træde,
 Paa Rummers Spor i dine Fjed.

O! at det Punkt i Saligheder,
 Som Støvet's Søen nød ved dit Bryst,
 Var uafbrudt som Evigheder,
 Var bundløst Veld af salig Lyst.

Da blev vort Lives tunge Kummer
 Bekymrsta, Harme, Sorg og Nag
 Indyffede i evig Slummer,
 Da svandt de for din Straales Dag.

Men som naar Engens Dronning skyder
 Sit Blik som bedst i Kredsen ud,
 Og ved dens Duft enhver indbyder
 At nyde den og prise Gud.

Og laade Ynglinge fremille
 Med Grumhed at afspliette den
 Da sluktes Indighedens Smile,
 Og svage Spor knap staae igjen.

Saa Støvets Skjebne bød hernebe,
 Naar tit dets Held paa Spidsen stod,
 Forsvandt den og tit efterlod
 Kun Mindet om dets suundne Glæde.

Mens de i Elskovs Arme nød
 En Held, som Dyden selv dem skjenkte,
 Snart Stormen over dem udbrød
 Da trygge de paa den mindst tænkte.

Af Hævnbegjerlighed og Harm
 Den haante Elsker lynsnar tilte
 Did hvor i Søvnens bløde Arm
 De rolige Forældre hvilte.

"Kom snart, kom, skreeg han, kom at see
 En som til Lina er indsmuttet,
 Jeg hørte dem de nedrige,
 Da jeg ved Døren stod og lytted.

Og alt maaske, det tør jeg sige,
 Der noget — maaskee noget skeer,
 Som, — jeg vil ikke sige meer
 O! Skam og Skjændsel uden Lige.

Imidlertid jeg løber hen
 At vaagne alle Folk i Huset,
 Og snart skal Hun og Elskeren
 Smukt overrumples mit i Ruset.

Nu listede de sig saa sagte
 Med Lys igjennem Mørket frem,
 Og alt i Tanken forudsmagte
 Den Hævn som — dog traf ene dem.

Den Lyst som adel Elskov har
 Mod Lina kun saa Dieblikke;
 Med himmelsk Fryd de kom, og var
 Men ak! de efterlod den ikke.

Thi af den Elftes samme Savn,
 Og fra hans Brøft sig at lødrive;
 Vortbytte Fryd for Elftovs Savn,
 Mon dette vel kan Glæde give?

Han gif, og hendes Dufker med.
 O! maatte hun kun disse følge,
 Da svandt hvert Spor af Rædsomhed
 I Ørkner og paa Havets Bølge.

Da smilte Eden overalt,
 Dens Yader overalt opgrode,
 Og blide Paradiser stode
 Selv der hvor Glædens Forhæng faldt.

Men ene stod hun nu tilbage
 Udøsende i Mørkets Skjod,
 Hvis Elfo haant tilbagelød
 Sin Elftovs vemodsfulde Klage:

"Min Ven, mit Alst at tabe dig
 Er mere end at tabe Livet;
 Thi hvor blev jeg vel lykkelig
 Naar uden mig det dig blev givet.

Hvor vorte Fryd, hvor spired Lyst
 Kun der hvor dine Blik dem spredde,
 Kun, Ewigste! ved dit Bryst,
 Mig Skjebnen himmelsk Lyst beredde.

Og nu adskiller os dens Harm,
 Min Taare den at flyde lærte,
 Og Sukke stige i min Barm
 Og Angst omspænder dette Hjerte."

Med undertrykte Vandedræt,
 Og Havnens Fryd i glade Blikke,
 Og Taushed der tør knap udslikke
 Et Hør, for strax at dræbe det.

Stod de rovgjerrige ved Døren
 Og snappede hver Lyd af Ord,
 Der mildt-*elektrisk* gennemfoer
 De graadige, og spille Dren.

Med harmfuld Hu og vrede Sind,
 Og Ondskabs forudsolte Slæde,
 De styrked nu til Lina ind
 Og — hende fandt de ene græde.

Af Bluffel gennemlynde,
 Og af Bevistheds Torden slagne,
 Fast alle Sandser's Brug betagne
 De stode der og skuede.

Og saae og fandt ej hvad de søgte
 Kun i de foragtsfulde Blik,
 Som ud fra hendes Dje gik
 Den Haan, som deres Harm forøgte.

Med Evigheds matte Fjed,
Som naar en Sjæl dens Elskte savner,
Den Tid for Lina nu hengseed
Til hun isjen sin Elskte savner.

Han kom, og hun sit Liv gjenfandt,
Og nød dets Glæder i hans Arme,
Og evig bort fra hende svandt
Selv Mindet om dets Fordums Harm.

Af et utrykt Skuespil.

Agamemnon.

Diademets Vælde heger
 Jkkun svagt mod Sorgers Nag.
 Tronens Glæde ved Kummer blegner,
 Nat blir Fyrsteborgens Dag,
 Selv paa Tronens løse Sti
 Ingen er for Kummer fri.

Arkas.

Krigens stolte Guder smilte
 Magt og Ære til Dem ned.
 Ak! men disses Held bortilte
 Snart, med Hjertets tabte Fred;
 Thi ej selv paa Tronens Sti
 Er De for Bekymring fri.

Begge.

B e g g e.

Hvad kan Magt og hvad kan Ere,
 Frygt af underlagde Hære,
 Bud som Millioner lød;
 Rummers frygtelige Balde
 Alle, selv Fyrstemagt kan sælde;
 Sorgens Nat er Glædens Død.
 Selv paa Tronens lyse Sti
 Er end ingen for den fri.

 Kunstdommeren.

 En Fabel.

En Ugle hørte Krager skrig,
 Og skjønt det var gudsjammerligt,
 Saa raabte den dog: uden Lige
 O herligt, skjønt, fortreffeligt.

Ja hørte Himlen mine Bønner,
 Og skenkte mig at synge saa;
 Jeg da af alle Skovens Sønner
 Vist nok i Spidsen skulle staae.

Selv Lærken man da vilde glemme;
 Thi hvad er vel dens Trillers Slag
 Mod denne nydelige Stemme,
 Som Vinternat mod Maj-Dag?

Det

Det kalder jeg det sande Skjønne
 Det mestkerlige i Musik,
 Til saadant noget at bedømme
 Kun jeg og Mine Gaver fik.

Men nu kom Mikkel i det samme,
 Og tog til Ords saa ongefær:
 Sy Ugle! du dig maatte skamme
 At staae saadan og væve der.

Kan dog din Tasse ikke huske
 Det Ordsprog der just lyder saa:
 At man ei nogentid bør fuske
 Med det man ej forstaaer sig paa.

Til tienselig Esterretning, Kjære!
 For Dommere som du og flere,
 Det hedder: Skomager du gjorde best
 I fald du smukt blev ved din Læst.

 Fødselsdagen.

Punkt! da jeg begyndte først at være,
 Da en Gienlyd af Naturens Bliv,
 Mig, som Skabningens utalte Hære,
 Vinkede fra Intet frem til Liv.

Intet var jeg, Støv, som alt det Skabte,
 Nedsænkt i Kaotets Skid jeg laae;
 Støvet svandt, Kaotets Mulm sig tabte
 For det Bliv der bød mig at fremstaae.

Høit det bød; jeg lod det og fremilte,
 Livets Morgenrøde blidt oprandt.
 Glæder syntes den at spaae og smilte,
 Daffolens Morgensmil sig her gjenfandt.

Kun med Roser strød stød nære Bane,
 Bellyst ene flagrede den hen.
 Skyldfri Himmelglæders lyse Bane
 Indbød smilende at følge den.

Dag! var vel dit Bud et Bink til Glæde,
 Bød en Lykkens blinde Guddom dig
 Stolt med Daarens tomme Hæld fremtræde
 For at see din Fødning lykkelig.

Lige mildt mod hver hiin Morgen smiler,
 Som den første Elskovs Straale blid,
 Skiuler venligt Tordenen der hviler
 Tungt bag Fremtidsalders mørke Tid.

Men snart svinder den, og mørke Skyer
 Overhulle det nye blide Blaae.
 Nye, andre frygtelige Syner
 Snart i hine Blides Sted fremstaae.

Thi alt saae det spæde Die
 Længer over fierne Bane hen,
 Kummer saae det, Haand i Haand med Møie,
 Trone paa. hvert Fied og hegne den.

Snart det snstte da med grundet Glæde
 Alt mod Sorgers Braad at være lukt,
 At et grunt de skulde søndertræde
 Aanden i det Liv der alt var slukt.

Ene du da, Stovets sidste Bolig,
 Du som Lykkens Svæbeslag ei naaer,
 I hvis Favn selv Lasten sumrer rolig
 Er det Punkt hvor Dnsket stille staaer.

Der omsmiles endog Slavens Skygge
 Af den Ro som Stovets tomme Alt,
 Forsteglands og Valde svagt betrygge,
 Og tit fremsfor denne hin tilfaldt.

Der skal da og min med Længsel savne
 Blid den Fred der ogsaa bier den,
 Og da, Glædeligste af al Trost! ei savne
 I Alts Skaber, Alles Ven.

Den Melankolske.

Ewig Kummer troner i de mørke Blikke,
 Evtig Nag i den udspændte Barm,
 Glædens blotte Navn han kjender ikke,
 Kjender intet uden Harm.

Erkiende

 Erkiendtlighed.

En Sang.

Mine Velgjørere fra Skolegangstiden af til-
egnet med varm og undstøttelig Bøllelse af
den inderligste Taknemmelighed.

See mig! om det mig nogenfinde
Endog i næste Sekel, gik af Minde,
Daggesen,

Udilet fra Algodheds Gud
Nedsteg at glæde Jorderige,
Vor Armods Trøst, det blide Gud:
Skab Held og Fryd og Lykkelige.
Og nu af Modgangs Nat oprandt
En Glæde som Livets Morgenrøde,
Hins Mulm adspredtes, flydde, svandt,
Og svalet Rummers Jubler løde.

Bide

Vidt over Jorderige hen
 Udbredte sig dets klare Stemme,
 Men lydt Naturen lod igjen
 Vi ei dens Modervarsel glemme;
 Som dybe Præg af Sekler staae,
 Gjentonte den, i Eders Hjerter,
 Hvers Munde som med blid Attraae
 Bortvinkte tunge Armods Smerter.

Og mig som Skjebnen sparsom Lyft
 Paa Videnskabers Sti beredde,
 I hvis af Nag tit spændte Bryst
 Den nist kun Glædens Straaler spredde,
 Til Held for mig hint Bud nedlød,
 Fra mig det højt tilbagelyde;
 Taknemmelighed! du det lød,
 Dit Krav jeg evig skal adlyde.

Modtag

Modtag da her Velgjørere
 Hvad jeg formaaer, min Villies Tone,
 Dens Intet er det eneste
 Mig karrig Skjæbne vilde levne;
 Men og i den skal Eders Navn
 Trods Hæve, Tid, og Evigheder
 Ledtage mig, til Gravens Favn,
 Mig værner mod Gjenwordigheder.

Om end til Klodens sjerne Braae
 Mig Skjæbnens Vink at vandre byder,
 Skal det mod Glemsels Angreb staae
 Som Fjeld, hvor svage Storm sig bryder;
 Og der endog i festligt Kor
 Skal højt fra takfuldt Hjerter lyde:
 Alfader! Evige! Du byde:
 Held! Held! Velgjørere i Nard.

Lille Hannes Morgensuf.

Tak, gode Gud! fordi du mig
 I Nat lod slumre sødelig,
 Bevare og end i denne Dag
 Min Fod fra Fald, mit Sind fra Nag.

Gjør at jeg stedse tækkes dig
 Selv blive derved lykkelig,
 Til gode Fædres Fremtidstrøst,
 Og Venners Held og Alles Lyst.

Da skal jeg prise dig som den,
 Der, alt det Skabtes Fadervæn,
 Anhørte naadelig en Bøn
 Der ofredes i Hjertets Løn.

 Reisen til Jagerspris.

Morgenroden oprandt, blid som det uventede Haabs Straale for den Ulykkelige. Ingen graanende Sky hyllede Himmelens Afsurblaa. Den fremstod skøn den Dag der var bestemt til Rejsen til Danmarks Elysium *). I et Selskab, hvis enkelte Lem og hele Kreds besaaledes af Samdrægtighedens Aand foretoges den. Men kun idet delede jeg dets underholdende Samqvem underveis. Did kun stod min Hu, hvor det toskende Marmor frembød Billedet af Store, hvis Daad saa tit havde tvunt

*) Man antage denne Hyperbol som ene sigtende til Jagersprises Miuder.

tømt min Beundring. Jeg ankom da endelig skjønt efter en kort Rejse. Fyrstelig-
 lighedens høje Præg bar allerede det ud-
 vortes Hele endog i en utydelig Trastand.
 Men jeg havde ikke længe Tølelse eller Dine
 for saa svage Skjønheder, indtagende i
 første Øjeblik og kjedende i næste. Minde-
 fredsen vinkede mig. Gjennemtrængt af
 en Hader, der alt har trodset de svundne
 Sekler, og vil trodse alle følgende, bød
 Fyrsten hin fremstaae til at opbevare denne.
 Det var et Bud værdigt en Fyrste. Al-
 drig har Kunstens Haand ved lige Lejlig-
 hed fremtryllet en sandere Prydelse. Her
 kunde da med Rette siges, hvad Digteren
 sagde om Bautaftenen over Skotternes
 Nederlag: "Vee den Nordmand der ej blif-
 ver hed saasnart hans Dje den stuer." Tus-
 sende Gange vee den der ikke her gjennem-

strømmes af varm Beundring; hvis Følelser her ikke overstige hans Udtryk, var disse endog stemt i Begeistringens højeste Tone; tusende Gange vee den Landets Søn der forlader dette Sted uden smeltende Bemod. Aldrig var noget Bøvis paa Talentnøgenhed ubedrageligere end ligegyldig Ufølsomhed ved stor Daad. — Hvor Følelsernes Ifflegma er den første Egenskab, er Talentnøgenhed den anden, og Menneskeubetydelighed Resultatet af begge.

Dødens høitidelige Stille herskede i denne Kreds, hvor Purpuret har afstaaet dets tomme Rang til Talentets ene grundede. Neppe vidste Diet hvor det skulde fæste sig, da det mødte Stenen der knæsfede med Navnet Niels Juul. Beundringens aandskabende Varme gjennemstrømmede mig.

Rodan!

Rodan! Hu din stolte Ere
 Helte! eders Mynster her;
 Danmarks sidste Slægt du være,
 Store Kriger! evig kjær.

Højt paa Røgges steile Bølge
 Skummende af sindeligt Blod,
 Død og Drab var i dit Følge
 Seier kronede dit Mod.

Flugten aned kække Fiender
 Ved at sene dig mod dem,
 Heltens Helt! i dig de finder
 Og i Havet dybe Hjem.

Jublende fra frelste Bredde,
 Gjenlød Glædens høje Raab.
 Juul! din Hæder blev at redde
 Danmarks Flaade, Hæder, Haab.

Man opvise mig en Mand, større end denne. Ikke du engang, ugrundet stolte Britte! ejer den. Man opvise mig et Slag, æresfuldere end det paa Rjøgebugt. Historien, Verden ejer det ikke. Har Tourville ved la Hogue, Rodney ved Danby, eller Tromp ved Quessant seiret fuldkomment afgjørende med halv Magt over en dobbelt stor. Det kunde maaske bevises at Danmark har i denne Mand den største Admiral Verden endnu har eiet.

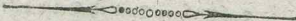
Kjække, ulykkelige Tordenskjold! Din Fødsel havde bestemt dig for Menneskehedens laveste Trappe, og dit Talent har fadt dig her.

Ej Rang af arvet Adelsblod
 Og hædertomme Fædreaner,
 Den pryde under Krigens Faner
 Hvis egen Adels var hans Mod.

Run Mod, og Daad og Dyrer hædre
 Bellonas seierfronste Ven,
 Der, nøiet ei med Ngt fra Fædre,
 Ei arver, men erhverver den.

Og Vidnet om din kjeffe Daad
 Skal Dynetilens Bænde bære,
 Der sank, med Karls stolte Haab
 Hans Alt med Styrken af hans Hære.

Men, hvem kunde ende ved at overs
 flue denne Mark af Storhed. Danmark!
 du har havt mange Store; erkjend dem
 og dig. Ved dem stod din Hæder. Men
 og den faldt med dem, og op af Gruset
 reiste sig Skjændsels Mindet, der skal sigg
 Evigheden din Utaknemmelighed.

 I et af mine mange behageligt
 traurige Djeblikke.

Somme, svage Liv! hvad blev da dine
 Dage
 Vaa Nestorers Iffe selv, et Intet, Mul.
 Taarer haanende, og Suk og spildte Klage,
 Døden vinkede, og Alt var Mul.

Daaren, ene Død! felgt for dig gruer,
 Men den Vise smiler dig imod,
 Og naar du med hævet Mordarm truer
 Gled tit hin af Angst naar denne stod.

Alt jeg viner da igjennem Gravens Taage
 Blidt den Ro der bag dit tunge Slag
 Skal paa blege, lulte Djnelaage
 Hvilse trygt til fjerne Regnskabsdag.

Hvor er Eders Fortrin da, I! hist paa
 Troner
 Eller Eders, I! som næst dem staae;
 Dit, Du! som bag Hegn af Millioner
 Troer at Svobestaget dig kan ikke naae.

Kryb tilbage i det Mulm der tit omhylled
 Eders Bøsens Intet i dets Alt,
 Naar den Hind af Daare-Glimmer der
 fortrylled
 Svages Dine, pludselig fra samme faldt.

Bæver,

Bæver, skuer Eders Finde komme
 Sildige tit, men altid vist.
 Bydetimen, raaber han, er længe omme:
 Herrer her, og Slaver hist.

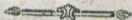
Naar du mig da ogsaa vinker, Svages
 Finde!
 Smilende jeg segner for dit Slag;
 Og opvaagnet atter, seer oprinde
 Evighedens aldrig meer afbrudte Dag.

Kun for Venner og Veninder.

Blot for Eder blev, det svage Forsøg som
 her træder
 Frygtsom af dets Intets Mørke frem,
 Et i Rusets Drøm om Digterhæder,
 Ene, Venner! for at takkes Dem.

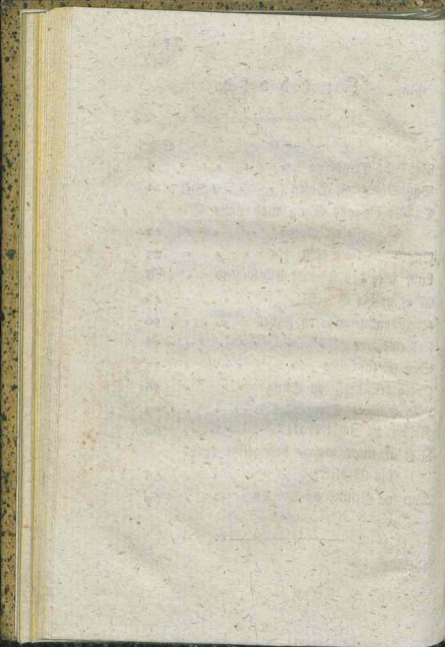
I! især som og i Norges Friheds Egne
 Livets Morgen først oprinde saae,
 Præget dybt i Eders Minde staae
 Dnsket: Skjebne! om dets Held du hegne!

Og hvis at den til Europas Skranke
Muligt mig maaske snart vinker hen,
Skal endogsaa der tit mine Tanker
Bære Norge helliget, og hver dets Bent.

I n d h o l d.

	Side.
Venskabs Erindring = = = =	9
Bondepiggen og Rosen = = = =	11
En-Nordmands Sang mod hans Lil- bagerreise til Norge = = =	22
Ynglingen til Solen = = = =	23
Lina eller den seivende Uskyldighed =	26
Af et utrykt Skuespil = = = =	48
Kunstdommeren, en Fabel = = = =	50
Fodfjeldagen = = = = =	52
Den Melankolske = = = = =	55
Erkjendtlighed, en Sang = = = =	56
Lille Hannes Morgensurk = = = =	59
Reisen til Jægerspris = = = =	60
I et af mine mange behageligt trau- rige Dieblkke = = = = =	66
Kun for Venner og Veninder = = =	69

Nytaarsgave

for

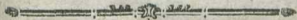
unge Piger

af den lavere Middelftand,

fornemmelig

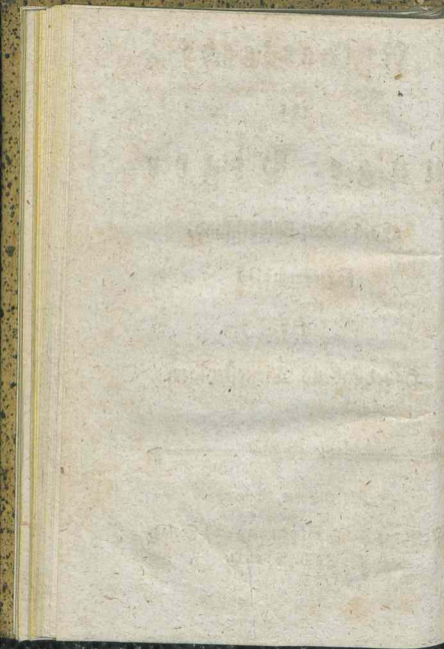
for

Hovedftadens Tienestepiger.

Kiøbenhavn, 1797.

Trykt paa J. W. Stadthagens Forlag,
hos Zach. Breum.

Den ulykkelige Christiane.

(En Fortælling).

Nolig og fornøjet havde Christiane levet 16 Aar hos sin Moder, en Degne-Enke i en liden Landsby, ikke langt fra Hovedstaden og i et stille huusligt Livs Glæder, nydt den uskyldige Landsbye-Piges hele Lykfsalighed. Hendes Moder var en god, om just ikke meget forstandig Kone; hun havde alligevel givet sin Datter faa god en Opdragelse, som hendes For-

stand og Leilighed kunde tillade, og dens
 unge Christiane blomstrede, som det
 unge Rosen-Træ hver Dag mere og me-
 re ud i Smukhed og Ynde. Hun var
 just ingen deilig Pige; men hun havde
 dog dette naturlige Indtagende i sit An-
 sigt, og den ukunstlede Tælle hos sig, som
 behager og henrykker. Ungdom, Sund-
 hed og Uskyldighed farvede hendes Kinder,
 Godhed og Dmhed smilede blideligen af
 hendes store himmelblaae Øine. Chri-
 stiane var virkelig en smuk og en god
 Pige, og lod sig det aldrig falde ind, at
 eftertænke om hun virkelig var det. Hun
 adlød sin Moder, uden nogentid at spør-
 ge sig selv: om denne havde Ret i det
 hun bød eller ikke, som saa mange smaa
 Piger baade i Staden og paa Landet saa
 gierne pleie at gjøre, og for Præsten og
 sine øvrige Foresatte bar hun den sømmes-
 ligste Erbødighed.

Sexten Nat vare nu saaledes lykkelig
 hehrundne, da Catrine, Smedens Datter
 der i Byen, kom ud i Juulen for
 at besøge sine Forældre. Hun var klædt
 som en af Stadens seiende Tienestepiger,
 og denne Dragt kan let blinde den unge
 Landsbypige, og bringe en heel Landsbys
 til at gabe sig ganske træt. Hun vidste
 nu og saa meget at tale om Comoedier,
 Baller og al Hoved: Stadens Stads og
 Fiads, saa at vores Christiane — den
 unges og især den unge Piges Skide-
 barn er Forsængelighed — lidt efter lidt
 fortryllet af alt det Nare, hun hørte, fik
 selv Lyst til at see og erfare dette, og lod
 sig dermed forstaae for Catrine.

O! da skal jeg saamen let skaffe hende
 en Condition derinde. Jeg er saa got
 kiendt og har saamange Venner og Bekendtere,
 at det skal være mig en smal Sag,
 sagde Catrine. Men min Moder,
 ind-

indvendte Christiane, hun vil ikke til-
 lade mig det. — O Snak! svarede Ca-
 trine, hende skal vi snart faae overtalt,
 lad mig kun sørge for det. Hun maa
 troe, at hun vil komme til at leve et
 ret fornøiet Liv.

Vi vil nu see, hvorledes Catrine fik
 den gamle Degne-Madame overtalt til at
 give sin Datter Tilladelse til at komme
 derind, naar Catrine kunne forskaffe hende
 en Tjeneste.

Denne havde engang indbudet Catrine
 til at drikke Kaffe hos sig. De tales-
 de da saaledes tilsammen om denne Sag.

Catrine. Madamen har jo konditioneret
 i Kiøbenhavn?

Mad. Ja! jeg tjente der i Byen
 i 4 Aar som Stuepige hos Kammerraad
 B —.

Catrine. Man kan saamen og see det
 paa Madamen; thi Madamen har nu saa-
 dan

dan en Skif paa sig, som man aldrig
faaer paa Landet; man kan see, Madam
men har været ude iblant Folk.

Mad. Da kom jeg saamen selben
ud, imens jeg tiende derinde. — Jeg tog
just Kondition derinde for min sal. Mandes
Skyld, som da opholdt sig der som Stu-
dent, og min eeneste Fornøielse var, naar
han engang imellem kunne komme hen og
fladdre lidt med mig.

Catr. Ja, men man seer og hører
dog noget, som kan sætte Skif paa En,
lærer ogsaa en smuk Opsørsel ved at om-
gaaes med honette og fornemme Folk. —
Paa Landet iblandt Bønder lærer man saa-
men ingen Levemaade, og denne er dog
meget nødvendig, især for et ungt Fruentim-
mer. Jeg har læst et Sted i en trykt
Bog, at saadant noget kan sommetider
gøre et ungt Fruentimmers Lykke. Ma-
damen

damen skulde vickelig lade sin Datter tage derind for at conditionere.

Mad. Nei! hun har det saamen lige saa godt hos mig, som hun kan faae det derinde. Desuden er hun en ung Tøs, som ikke forstaaer noget endnu.

Catr. O! Hun vil snart lære det! Christiane er næm i saadant noget, og det kunde saamen og blive hendes Lykke, naar hun kunne træffe en god Condition, og den kunne jeg let skaffe hende. Jeg har saa mange Bekjendtere, og er, om jeg selv skal sige det, afholdt af mange fornemme Folk.

Mad. Ja! hun skal have Tak, min gode Catrine! men dermed har det endnu ingen Hast.

Catr. Go for jo hellere. Man kan ikke for tidlig komme ud iblant Folk og lære noget.

Mad. Ja, men hvad skulde hun nu vel kunne paatage sig?

Catr. Hun kan jo feie Gulv og borne, hun syer saamen og en god Søm, kan binne og vinne og saadant noget; det var ingen farlig Sag, at skaffe hende en Stuepige Plads.

Mad. Ja, ja, min gode Catrine! nu faaer vi at see Tiden an, skulde hun høre en saadan Leilighed, som kunde passe sig for hende hos brave og skikkelige Folk, saa skal hun have Tak, om hun vil have hende i Erindring.

Catr. Det kan Madamen saamen forlade sig paa; thi jeg forsikker Madamen paa min Vere, jeg holder meget af Christiane, og vilde gierne gjøre hendes Lykke, om jeg kunde.

Der blev nu ikke talt videre herom.

Catrines Frihedstid var nu forbi, og hun forlod vor Christiane med det udtryk

tryffelige Løfte, snart at forskaffe hende en Condition derinde. Denne lille Pige havde nu faaet Stadsgrillerne saaledes i sit Hoved, at de søffelsatte hendes Tanker Dag og Nat: hun drømte om Comoedier og Baller baade vaagende og sovende, især om en Klub eller Forsamling, som Carvine, under Navn af Pige-Klubben, havde talt saameget om, og foremaled hende med de yndigste Farver. Min Gud! sagde hun ofte ved sig selv, der maa dog rigtig være herlig! Gid jeg dog snart maatte komme derind! —

To a tre Maaneder forgik for hende under urolig Længsel efter Hovedstaden og denne Pige-Klub, da hun omsider med Kalvekudskien fra Herregaarden faaer den Underretning fra Carvine, at hun havde forskaffet hende en Condition hos den unge Justitsraad N —, som Barne pige, hun skulde nok med Tiden forskaffe hende

en bedre, men hun maatte tage til Takske med denne for det første; det var ypperlige Folk, hun kom til; og, naar hun opførte sig vel, kunde hun vist have meget godt der.

Nu foretog Moderen det ubesindige Løfte, hun havde givet Catrine; hun saae nu først, at hun holdt formeget af sin Datter, til at være saa ligegyldig, som hun troede, ved hendes Savn. — Men hvad var nu herved at gjøre? Catrine kunde og burde ikke narres, især da hun havde gjort sig saa megen Umage for hendes Datter. Hun trøstede sig og omsider med den Tanke: det kan være din Datters Lykke, og du maa ikke være saa barnagtig, ei at kunne undvære hende.

Paa Forsørelserne, og Leilighederne herinde for den unge uerfarne Pige, til at falde og talde dybt, tænkte den gode gamle Kone nu slet ikke. Hun vidste, hvor-

hvorledes det var gaaet hende, og hun troede, det vilde gaae hendes Datter ligesaaadanne. Men du fik ingen Anledning, da du var der, gode Gamle! til at erfare Kiøbenhavn saa farlig, som din ulykkelige Datter siden erfarede den at være. Den unge uskyldige Smukke vandrer nu her paa en Bane, hvor, ved ethvert Fied en Slange visler, og en Snare ligger udstrakt; men Slangerne skjule sig under yndige Rosenbuske, og Snarerne ligge tildekkede med Glødens skønneste Blomster.

Snart var Christanes Tvi og hun selv færdig til Reisen, og den næste Kalvevogn, som gik derind, tog hende med sig.

Det kostede hende meget, at rive sig ud af sin grædende Moders Arme, og at sige den By farvel, hvor hun var født og havde nydt saamange glade og lykkelige Timer. Hav Gud for Dine, og det skal alletider gaae dig vel!

var

var hendes gamle Moders sidste Ord til hende. Du lovte hende det med de varmeste Taarer, gode uskyldige Christiane! men af! du forglemte snart dette Løfte, og blev derfor og ulykkelig.

Den hele Bei var Christiane ganske nedslaget: hun saae ofte tilbage, og ved Synet af hendes Fødebyes Kirketaar-
ne, som dalede alt mere og mere bort fra hendes Dine, randt de hyppigste Taarer ned af hendes blussende Kiuder. *Maaskee jeg seer dig ikke mere, kiære Fødeby!* sagde hun med et dybt Suk — hun saae den ikke heller mere — den første Gang hun forlod dens Genmærker, var den sidste Gang hun saae den. Men nu nærmer Vognen sig mere og mere hendes Bestemmelses Sted. Uvandt Gienstændene henrive snart Ens Opmærksomhed og inddyffe En i Glemsomhed om det Forbigangne. Christiane var nu paa Be-
ster:

sterbroe. Det var en Søndag og den nydigste Vaardag. Mange spadserede da Visgen forbi i prægtige og smukke Klæder, hun saae og hørte saameget, hun aldrig tilforn havde seet og hørt — saa meget Nytt strømmede paa eengang ind paa hendes Sandser, saa at hun snart igjen forglemte hvad hun forlod, og tænkte alene paa det, hvortil hun reiste; hun stod af Bognen i Siøllands Herberget, og da Karlen havde faaet fraspendt og bragt sine Ting i Orden, fulgte han hende til Catrine.

Dennes Herskab var taget ud af Porten — hendes Medtjenere ude hver paa sin Vej — hun havde derfor denne Dag ret Leilighed til at fornøje sig med sin Fyr. Christiane traf dem derfor og i al god Magelighed ved Kaffebordet, da hun kom derhen.

Oh! god Dag, min Bedste! velkommen! (Her soer hun hende med udstrakte

te Arme i Møde), kom og sæt dig ned og faae dig en Kop Kaffe; Christiane ne takkede og satte sig.

Man talde nu om dit og dat, indtil Karlen kom med Tøiet; Christiane blev paaklædt, og nu gik hun og Cathrine til Justitsraadens.

Christiane kom i sin Tjeneste; nogle Maaneder foreløb og man var meget vel fornøiet paa begge Sider, Fruen med Christiane og Christiane med Fruen. Justitsraaden, naar han for sin Kone kunde komme til med det, tog hende under Hagen og kaldte hende: min smukke Christiane, og viste sig altid søielig og artig imod hende. Christiane var derfore meget vel fornøiet, og lod sin Moder vide dette. Pigerne der i Huset sagde hende rigtig nok, at hun skulde tage sig i Agt for Justitsraaden, det var en Pokkers Dyr efter Fruentimmer; men
Christi

Christiane lod det gaae ind af et Dre og ud af et andet. Vel havde han et Nær Gange i et muntert Lune vildet tilslade sig visse Friheder, men enten havde et dierv Diekast fra hendes uskyldige Die, strax affrækket ham, eller et Rist i hans velbyrdige Haand, af den Knappenaal, som værgede over disse hellige Stæder, betaget ham Mod til at gaae videre.

Hans Velbyrdighed var en snu Krabat, havde desuden et got Levebrød, og var nu først i sit 26de Aar. Naturen havde givet ham et smukt Legeme. — Opdragelsen bidrager sit til at give det denne behagelige Utvungenhed, som Fruentimmerne saa got lide.

I gode Dage udviklede det sig uden Mangel og Bekymring; denne havde aldrig gjort en Rynke i hans Pande; han var da nu i sit 26de Aar, i sin fulde Førlighed, det man kalder en smuk Mand,
men

men hans Kundskaber uagtet, meget lapsagtig. Han havde en smuk og virkelig god Kone, men han tænkte alt for fornemt, hans Smag var alt for pirret, til at han kunne lade sig nøie med Algerhøns hver Dag. I denne Mandes Hus var det, den uskyldige Christiane kom som Barne pige.

Som vi før sagde: nogle Maaneder forløb, uden at hans Belbyrdighed vovede noget mere, end det, den galante Berden kalder uskyldigt Spøg med Pigerne. Men han var en listig Qvinde-Jæger: han havde havt saa mange Fugle i Snaren, han vidste nok hvorledes denne skulde opstilles for ethvert Slags især.

Christiane, veed vi allerede, var en god og uskyldig Pige. Smiger er bestrodt med et allerkiæreste Sukker, og dette Sukker gide de smaa Piger saagierne spiist, hvormegit de end raabe
 paa,

paa, at det behager dem ikke. Men det
 te Sukker er tillige giftigt, især naar man
 spiser formeget og for graadigt af det.
 Christiane var Nige, og derfor hel-
 ler ingen Hader af denne Spise, og den
 Mand, som hød hende den, var en saa
 overmaade smuk Mand, hundrede Gange
 anderledes end de, hun havde været vant
 til at see i sin Landsbbye, fra Herremans-
 dens firskaarne Junker og centnerdrøis
 Forvalter af, ned til Hyrdens lange Dreng,
 som lukkede Ledet op for hende. Chris-
 tiane lod sig saalænge foresige. saa man-
 ge Smigrerier af denne smukke Mand, saa
 at hun tilsidst ikke kunne undvære dem.

Han blev hende og herved mere og me-
 re behagelig. En og anden smuk lille
 Foræring, dyre Eeder og Forsikringer om,
 at han holdt overmaade meget af hende,
 gjorde Christianes Hierte ham alt me-
 re og mere hengivet. Hun saae denne
 tignne

ligne Mand, hver Dag, hørte hans Lov-
 taler over sig — blev saa smmeligen og
 anstændigen forsikkert om hans Godhed
 og Kiærlighed for hende. Endeligen maatte
 dog denne uskyldige, ymme og trofskyldige
 Barm aabne sig for disse søde Indtryk,
 og dette bløde Hjerter dog eengang smelte
 for al denne Ild i Gienkiærlighedens
 behagelige Tølelser. Christiane elskede
 nu Justitsraaden, men med den dy-
 dige Kiærligheds fortryllende Varme. Om
 det var Brøde eller ikke, kunde hun ei
 rigtig forklare sig; men ikke elske ham,
 kunde hun ei. Hun var i den ulykkelige
 Forfatning, hvori den elskende Pige
 befinder sig, som tør ikke elske og dog ei
 kan andet. — Her maa Dyden være stærk,
 naar den ikke skal besnæres — O! saa-
 re let er her Skridtet fra Uskyldighed til
 Gald. —

Men for at være kort: Igiennem hundrede Omveie, ved tusinde Overtalelser, Løfter og dyre Kiærligheds-Forsikringer, bragte han det endelig saa langt, som han ønskede. — *Christiane* — den uskyldige *Christiane* — faldt og tabte i en Egtemands Arme sin Dyd og Uskyldighed. —

En herlig Foræring efter den anden, et glimrende Løfte efter det andet, dyssede denne trofskyldige Pige i en rolig Slummer, hun var alt for meget henreven af den nærværende Tids Behagelighed, til at hun kunne tænke paa det Tilkommende.

Hun elskede Justitsraaden med den første Kiærligheds hale brændende Barm. Gav hendes Hjerte hende end Stundom en og anden ubehagelig Erindring, saa forstod Justitsraaden dog saa listig at trøste det til Tavshed igjen, og at ind-

vug

bugge hendes Samvittighed i en sød og rolig Svovn.

Saaledes henløb nogle Maaneder under denne behagelige Omgang — men Fruen havde nu mærket mere, end Herren ønskede, og hun var oprigtig nok til at sige ham sin Mistanke. Han slog alt hen med en spørgfuld Latter; men hun paastod, at det eeneste han kunne frikende sig med, var, at give Christiane sin Løn og sende hende hjem til sin Moder. Han havde længe ventet, at dette skulde indtræffe, og derfor sørget betids for Fremtiden. Han havde leiet Værelser for hende i Byen, og vidste saa herlig at overtale hende til at tage derind, ved at foreholde hende, hvad Anledning det vilde give til Mistanke og Snak i hendes By, naar hun nu saa pludselig kom hjem igjen, saa at hun ikke betænkte sig længe paa at imodtage hans, desuden glimrende,

rende, Tilbud. I Fruens Nærværelse gav han hende sin Løn, hun maatte sætte sig paa en Bogn, som rullede af med hende; men, hvorhen? til det Huus, som hun skulde logere i.

Man spillede sin Rolle saa godt, at Fruen virkelig blev ført bag Lyset.

Samme Dags Aften besøgte han sin Kiære Christiane i hendes nye Bolig. En Leietjener bar en Byldt med Klæder efter ham, som strax blev nedlagt for hans Beherskerindes Fødder.

See her! sagde han, i det han aabnede Bylten og fremdrog en prægtig Silke Klædning, her er det første Offer til dig i dine nye Værelser, den er af din egen Livsfarve, og jeg tør sige den er saa smuk, at ingen Dame kunne skamme sig ved at bære den; og dog, lagde han til, med den fyrigste Omarmelse, er denne Gave saare liden mod min Kiærlighed til dig,

dig, og ikke halv saa prægtig, som din Skionhed fortiente. Pige! — jeg elsker dig — jeg elsker dig høiere, end noget paa Jorden, og denne Ring bærer du altid til et Vidne om min Kiørlighed til dig. Den var glimrende — Kiolen var prægtig — Bærelset var nydelig møbleret. Christiane elskede Justitsraaden saa inderlig — hun var nu i sine Tanker en lykkelig Pige, og beruset af Elskov og Glæde sank hun med den kælne Omheds hele Tyngde i hans Arme.

Det lade og vellystige Liv, Christiane nu kom til at leve, var hende behagelig, men fordærvede ganske hendes Hierte og Tænkemaade. Justitsraadens Grundsetninger om Ære og Uskyldighed vare ikke de rigtigste, og de berigede hende med en heel Deel Undskyldninger for sit eget Hierte og dets Murren, naar hun i et eller andet Dieblik gav sig Tid
til

til lidet at eftertænke, hvad hun var; men disse Tanker vare alt for bittre, til at hun ikke strax skulle have neddæmpet dem; desuden, hvad er der vel at gribe til for mig nu, tænkte hun, om jeg ville for andre mit Levnet, og dette Liv, jeg søger, er virkeligen behageligt.

Saaledes raisonneerede hun i de faa Dieblikke, hun kunne lade en eller anden flygtig Tanke giennemfare sin Forsfatning og var atter meget tilfreds og fornøiet. Sandeligen! der hører mere Forstandsstyrke, bedre og fastere Grundsetninger, end de, man kan vente hos Christiane, for paa Dydens Alter at gjøre et Offer af de Blæder, som nu med deres hele Kampkraft beherske os. Jeg tror derfor ikke, man heri ganske kan nægte hende Undskyldning for sin Daarlighed.

Du havde allerede Christiane i et Fierdingaars Tid været underholdt af Justitsraaden. I Førstningen besøgte han hende hver Dag; men vi troe formeget, hvis vi indbilde os, at denne Elsker af Forandringer skulle længe have følt sig tilfreds i disse Arme.

Hans Besøg tog derfor daglig af, og med et blev han otte Dage reent borte. Christiane ventede forgieves nogle Dage efter ham endnu, omsider begynder hun at fatte Mistanke, og sender ham en liden kiærlig Erindring, den han besvarede saaledes:

Min gode Christiane!

“ Vor ulovlige Omgængelse har min

“ Rone erfaret, og jeg udsætter ogsaa

“ mig selv for alt for meget, ved at

“ vedblive den; jeg ruskede mig der

B

“ fore

" føve befriet fra hendes Grindringer
 " derom tiere. — See Hun kommer
 " hjem til Hendes Moder. Her søl-
 " ger 10 Rd. til Reisepenge. Bert-
 " inden er betalt for denne Maaned
 " for hende, Hun kan derfor reise,
 " naar Hun vil."

N. . . .

Nu aabnedes med eet de Dine, som
 saa længe havde været blinde, og ikke kun-
 net see Naven i sin sande Skikkelse. Hen-
 des elendige og gyselige Forsatning ma-
 lede sig nu og med Helvedsarver for hen-
 des Dine: nu først indsaae hun ret, hvad
 hun havde tabt, og paa hvilken en far-
 lig Bei hun vandrede. Hun havde rigt-
 sig nok plukket nogle Blomster paa den,
 men den havde ledet hende til en Irgang,
 som var vanskelig at slippe ud af, uden
 Skam og mange Fortrædeligheder. Hvad
 var

var 'Herved at gjøre? At tage hjem til sin Moder? Huh! nei! hele Landsbyen vidste sikkert allerede alt, og man vilde vist nok pege Fingre af hende — tage en Condition? ja! men hvor vanskeligt at faae en, og desuden kunde hun maaskee træffe for nogle, som vidste det slette Liv, hun havde ført. Men dog! var her intet, man ellers kunde gribe til? — Ja det var det bedste! — hun vilde lade sig sætte i Kviferne, og saa med Guds Hielp forandre sit Levnet. Ja, derom vil jeg tale med min Vertinde, og det strax i Diebliffet, sagde hun ved sig selv.

Samtalen herom med denne Stufferste — thi hos saadan En havde Hans Velbyrdighed indlogeret hende. — Samtalen var saaledes:

Vertinden. Ih! see god Dag, min søde Jomfrue! hvad maa jeg skrive, siden jeg har den Ære?

Christ. O! den Ære er saamen
kun ringe; jeg har noget, jeg vil spørge
Madamen til Raads i, og derfor kom jeg
ind. Jeg har i Sinde, at tage mig en
Condition, men hvorledes faaer jeg en?

Bertind. Ja, det er saamen vans-
keligt, en overmaade vanskelig Sag. Men
har da Deres Fyr virkelig forladt Dem?

Christ. (noget skamsfuld). Min Fyr.
Ja, Madam! siden De veed saa meget,
skal De høre mere: han har forladt mig,
skammelig forladt mig.

Bertind. Kan da Jomfruen skaf-
fe Caution for Bærelset, dersom De vil
beholde det? Thi De indseer meget vel,
at da jeg for en stor Deel lever af at ud-
leie det, saa maa jeg dog have en Smu-
le Sikkerhed for min Betaling.

Christ. Madam! jeg er altid op-
rigtig; det kan jeg ikke. Men der er be-
talt

talt for det hidindtil, som Justitsraaden skriver.

Bertind. Ja, til i Overmorgen kan Jomfruen blive, og saalange De vil, naar De blot kunde skaffe en Smule Sikkerhed.

Christ. Og hvor skulde jeg tage den fra?

Bertind. Ah! tag Dem en rask Fyr igien; det er noget bedre, end at conditionere, og desuden kunde De maaskee ligge et halvt Aar og længere, inden De fik en; det er ikke saa lige Fod i Høse, som De troer.

Christ. En Fyr! nei, Gud bevare mig, Madam! Jeg vil virkelig blive et skikkeligt Fruentimmer igien, kunde jeg bare faae en Condition.

Bertind. Som jeg siger Dem, Jomfrue! det vil blive Dem overmaade vanskeligt at bekomme. Nei! følg De mit Raad,
tag

tag Dem en rask Fyr igien. — Jeg kien-
der een, han er Kammerjunker, og ganske
dødelig forelsket i Dem. Han gav gier-
ne sit Liv for Dem — og han er riig
— tag ham, Jomfrue! han forlader Dem
vist ikke saa let, som Justitsraaden.

Christ. Ah Gud, Madam! hvad
vil De overtale mig til?

Bertind. Nei, jeg vil ikke over-
tale Dem, jeg vil Deres Bedste, betænk
Dem, og staae Dem ikke selv i Lyset.
Der er dog virkelig, reent ud sagt, ikke
andet for Dem at gjøre, og naar De
nu kan komme saa herligt afsted.

Christiane var af Naturen en vel-
lystig Pige, havde adskillige Gange for-
glemmt sig selv; var forbitret paa Ju-
stitsraaden. Hevn er sød for det fors-
nærmede Qvindeherte; Fyren var be-
skreven som smuk og riig: her var næ-
sten intet andet at gribe til. "Tag alt

dette

dette tilfammen!" hvor begribeligt da, at hun laante denne Tale sin Opmærksomhed, og lovede at betænke sig. Nogle Glas Viin kom til, som Vertinden trakterede hende med. Her saldt alle Christianes roesværdige Beslutninger, og hun lod Vertinden hente Kammerjunkereren.

Han kom, i sin hele — Junkerlige Ynde — velkæbt af Naturen — riig i Paaklædning — beleven i Tale og Udsærd, og Christiane blev ganske forvæiet ved at see ham.

Nu begyndte Christiane et nyt og glimrende Liv, som — Junkerens offentlige Maitresse. — Han equiperede hende paa det prægtigste, og undsaae sig end ikke ved stundum selv offentligen at ledsage hende. Ofte holdt han ogsaa et lille Aftensgilde hos hende, for en eller anden af hans Venner og Bekjendtere. Her lærte Christiane ret at kiende den galante

lante Verden, og at danne sig efter dens
 letfndige Smag. Hun fik her dette Sving
 paa sig, som udmærker Glædespigen og
 Coquetten, denne løse Frihed i Ovførelse
 og Tale, som støder det ærbare Die og
 Fornuftiges Dør, og som kun kan be-
 hage og skuffe Belystningen og Daaren.

Nu var Christiane saaledes i sine
 Tanker lykkelig igien. Moder og Fødes-
 bye havde hun reent forglemt, eller tænkt
 kun saare sjelden paa det; thi disse
 Tanker vare ikke de behageligste. Dydens
 og Fornuftens Fakkellyste ikke mere for
 hendes Fødder; fremskindte den end stund
 dum lidet, saa var det dog kun, som den
 næsten udslukte Lampes svage Glimt, i
 Gravenes skumle Bølvinger; den kunde
 ikke oplyse det Daarligheds tykke Mørke,
 som indhyllede hende.

Christiane var tabt — for evig
 tabt — for Dyden og dens rene Glæder;
 thi

thi da 'først er Fasten reent u-lykkelig, naar den troer sig at være ret lykkelig, og den lastværdige Christiane var vel fornøiet med sig selv og sin Tilstand. Junkeren og Christiane hendrev saaledes et halvt Aar eller noget mere i hinandens Lænker. Hun elskede ham med en Varme og Trost, som saareielden findes hos saadanne Piger, og han paa sin Side belønnede hende herfor med en Gienkiærlighed, som er ganske ualmindelig, ja! man kan næsten sige aldrig findes hos den, som betaler en Pige for sin Kiærlighed. Den lidende eller ingen Undseelse, han brugte med at besøge og ledsage hende, maatte nødvendigvis gjøre denne Forstaaelse bekiendt for hans Familie. I Forstningen betragtede man den som et Slags Galanterie; men da han for nogle af sin Cirkel havde ladet sig forlyde med, at han elskede denne

Plige saa høit, at han troede han vilde ægte hende, begyndte man at tage Sagen alvorlig.

Hans Fader, hvis Adelsstolthed ved dette Giftermaal vilde faae et slemt Stædehug, tog ham derfor for sig, og forholdt ham sin Daarlighed. Dog, som Adelsmand med Liv og Siæl, talte han ikke om, hvor fornedrende det var for den rettænkende Mand, at vedligeholde en saadan Omgang, men allene hvilken Stræk han vilde kaste paa sin Familie og sin Hæder, om han gik hen og bandt sig til en saadan borgerlig Tøs. At holde en Maîtresse, sagde han, det kan tilgives dig, din Stand og din Alder; men at gaae med aabne Dine og kaste dig i Dienstetenen, det er gal Mands Sag. Du maa — her brød en diærv adelig Tød — ikke see hende mere, og hører jeg dette om dig, saa gjør jeg dig — atter en ditto

— arvelse. Om den gamle Geheimesraad her tog Sagen paa den rigtige Maade, vil jeg ikke afgjøre, men dette synes mig dog, at den haarde Maade ikke er den rette Vej at gaae, naar Tingen gielder Kiærlighed.

Og nu vores Hr. Kammerjunker. Meent at frastige sig hendes Omgang, elskede han hende endnu for heftig til, og den Lyst, man bliver strængelig forbuden at tilfredsstille, bliver altid hæftigere og hæftigere, især naar den, i det den bliver forbuden, raser med Lidenskabens uhyre Styrke. Vedre er det, at lede den hen paa andre Gjenstande, hvor den kan vente nogenlunde Tilfredsstillelse for sin Fornægtelse her. Hans naadige Hr. Fader skulde virkelig ogsaa her forgiæves have brugt sin Myndighed, hvis ikke tvende Ting havde tildraget sig, hvoraf den ene først kisluede Junkerens Kiærlige

lighed for Christiane, og den anden, som ind i og den hver Dag mere og mere folde Elsker det bitterste Had og Afsky.

En ung Frøken, opdragen i Naturens og Dydens Skød, under en forstandig Moders Opsigt, kom ind til Hovedstaden for at besøge sin Onkel — Junkerens Fader.

Hun var i sit Foraar, prydet med den naturlige Deiligheds og den dyrkede Forstands fulde Ynde og Tælle, og som den skønne Vaar henrev hendes første Syn, ethvert Die til Beundring, og hensmeltede ethvert Hierte i et Hav af de blideste Følelser. Man kunde ikke see hende, uden at elske og beundre hende. Saaledes gik det vor Hr. Kammerjunker med sin nye ankomne Kousine. Men en Kulde, hvad enten det nu var paatagen eller virkelig som hun i Forstningen altid viiste imod sin Hr. Kousin, gjorde ham ikke
 saa

faa fornøjet med hende, som han ønske-
 de, og Ugræffsen herover søgte han at
 forstaae hos sin Christiane, med den
 Opmuntring, den lede Bacchus og Venus
 kan give; men den daglige Beskuelse af
 denne fortryllende Skabning, og den Sam-
 menligning, han ofte gjorde imellem hen-
 de og Christiane, og som altid baade
 i indvortes og udvortes Uperlighed faldt
 ud til Fordeel for hiin, formindskede dog
 lidt efter lidt den Glæde, Christianes
 Omgang ellers skænkede ham. Han kom
 derfor sieldenere og sieldnere til hende, og
 besturtede omsider, reent at forlade hen-
 de; dog var han alt for ædel, til ganske
 at gjøre dette, førend han paa een eller
 anden Maade havde seet hende betrygget for
 Nød og Mangel. Christiane var alt
 for klog, til ikke at mærke den mere og
 mere tiltagende Kulde i hans Omgang og
 Omfavnelse. Med kjærlig Omhed fore-
 holdt

holdt hun ham dette; men han vidste altid paa en eller anden Maade at undskyldte sig; dog kunde han ikke gandske betage hende Mistanke, og den rene Sandhed vilde han endnu ikke komme frem med. Men en lille Herre iblant de Bekjendte-re, han stundum havde taget op med sig til hende, paatog sig den Uleilighed, at fortælle hende alt, engang da han vidste Junkeren var paa Landet, og altsaa ikke kunde overrumple ham der; han fortalte alt, baade hvad han vidste og ikke vidste — at Junkerens Fader havde forbudt ham at besøge hende — at han havde lovet sin Fader det — at en ny Kiærlighed havde indtaget hendes Plads i hans Hjerte — at han nu reent vilde forlade hende o. s. v. Christiane blev halv rasende af Uergrelse; men Hr. v. G. vidste ret godt at trøste hende. Han tog sig den Frihed, daglig at besøge hende; han

var

var fløn, munter og artig af Levemaade; gjorde hende nogle kostbare Foræring-
 ger, fortalte hende meget om, hvorledes
 Kammerjunkerens med Foragt snakkede om
 hende; han viiste hende den samme Op-
 mærksomhed, som hun saalænge havde sav-
 net hos Junkeren, og vidste ogsaa godt,
 at den frysende Venus bedst opvarmes ved
 Bachus; han gjorde sig virkelig saa vigtig
 for hende, at hun saae ham med Glæde
 at besøge sig, og at opfylde med sit Sels-
 skab de tunge Dieblikke i hendes daglige
 Liv, som hos Folk af hendes Haandtering
 ere saare mange. Intet krænker med stør-
 re Smerte, end Foragt og haanlig Forkæ-
 stelse, og har man ikke selv Veridsthedens
 Dalsom, til at lindre denne Smerte med,
 træder upaatvivleligen Havn — den meest
 brændende Havn — i disses Sted, man
 vover alt, for at hævne sin fornærmede
 Ære, og Hævnen er et forbittret Fruentim-
 mers

mer's sødeste Glæde. Hun havde for Al-
 vor elsket Junkeren; men det flygtige Liv,
 hun længe havde ført, havde forøget hendes
 medfødte Lætsindighed. Jeg vil ikke
 tænke mere paa ham, sagde hun en Dag
 til sig selv, i det Hr. v. G. smukt som
 en Adonis træder ind af Døren, og i den
 yndigste Stilling, med den behageligste
 Tæppe, tilbyder hende en Ring med sit
 Navn udi. Det var en dristig Karl, den-
 ne Hr. v. G. — han tog strax, uden at
 bede derom, kontant Betaling herfor paa
 hendes søde Læber. Hun talte intet der-
 om; man fik gjort Anstalt til en Smu-
 le Forfriskning, nogle prægtige Liqueurer
 og nydelige Vine, gjorde vor Christia-
 ne munter. Man loe, spøjte og bleve
 søvnige. Hr. v. G. foreslog strax en lille
 Blund paa Cophæen, eller maaskee bedre
 her, sagde han, i det han strøg det prægtige
 Omhæng tilside. Christiane gjorde

de ingen Indvendinger. Hun havde i lang Tid ikke været istand til, at nægte saa smaa Ubetydeligheder. Man havde i Elskovens og Vinens Beruselse forglemt at lukke Døren af, og derfor, efterat de ifkun havde luret en halv Time, traadte Junkeren, som havde faaet et Nys om den gode Forstaaelse imellem hans Donna og Hr. v. G., raske ind af Døren, og finder hende slumrende i dennes Arme; ved Alarmen af hans Indtrædelse, vaagner man op og forskrækkes. "Hy! du nedrige Utroe! er det Belønningen for min Kiærlighed? jeg vil ikke engang nævne mine Belgierninger imod dig! Du seer mig for sidste Gang, Farv!!" og dermed stormede han snysende bort.

De lod et Dieblik som lynslagne ved dette; endelig springer Hr. v. G. som halv rasende op af op Sengen, forbander, at han ingen Vaaben havde hos sig,
for

for strax paa Stedet at have kunnet straffe denne Stympen for sin Raadmundhed, og med de gyseligste Ceder svargøe at høyne sig.

Christiane, da hun var kommen sig igien af sin første Forbauselse og Skam, indsaae, at herved var intet at udrette med at tie, og gav sig derfor himmelhøit til at lee af sin rasende Cavallier, som gik og spankede paa Gulvet. Og du leer, Pige! sagde han. — Ja, hvad er det andet, end at lee af? — Junkeren tier nok stille hermed, det var jo hans og ikke Deres Skam, at han talte derom. — Ja! men hans Uforstammenhed imod mig, det skal han kræves til Regnskab for. — Og hvad vil De vinde derved? Naar De siden med koldt Blod overlægger alt, vil De sikkert selv lee deraf. — Nei, hans Uforstammenhed og hans haanlige Minder vil og skal

og skal jeg hævne. — Naa, naa! vær nu rolig igien, sagde hun, og trykkede ham amt og venlig i Haanden; jeg har ikke rigtig udsøvet endnu, og De maa skee ikke heller, slaae Døren af, og kom og læg Dem igien.

Om han lagde sig igien eller ikke, kan være ligegyldigt; nok: Hr. v. G. glemte at hævne sig, og indtog nu ganske og aldeles Junkerens Plads hos Christiane; dog elskede hun ham ikke med den Omhed og Varme, hvormed hun elskede Junkeren. Hun var nu og ved denne tredobbelte Omskiftning bleven en Elskerinde af Forandring, saa hun tog heller ikke i Betænkning, iællemstunder at lade, dog hemmelig, en og anden lille Herre, som betalte got, dele hendes Kjærlighed og Omarmelse med Hr. von G. Sagerne henstod saaledes nogle saa Maanedes. Men Hr. v. G.'s oekonomiske

ste

ste Bøgtkaal kom nu ganske ud af sin Ballance ved adskillige Regninger og Stevninger, som bleve lagte i den ene, og for sin egen Sikkerhed Skyld maatte den unge Herre forlade Byen, men forglemte i det, han reiste, at betale den sidste Maaned for Christiane.

Denne havde i nogle Dage sørgiæves ventet paa ham, da hendes Bertinde en Morgen kom ind til hende, fortæller hende Hr. v. G.'s Skæbne, og forlanger de 10 Rtd. for denne Maaned, som Hr. v. G. havde forglemmt at betale.

Christiane var nu vant til slige smaa Stød, hun var og allerede led af Hr. v. G., trøstede sig og derfor snart over hans Tab. Men Pengene, Bertinden forlangte, satte hende i mere Forlegenhed, og nødte hende til at tænke videre frem i sin Forfatning. Efter en liden Pauce paa begge Sider, spurgte hun
da

da sin Bertinde, hvad hun troede hun
 nu skulde gribe til? Ja, jeg veed ikke,
 svarede denne, med en tver og haanlig
 Mine, naar jeg faaer mine Penge, er
 jeg fornøiet. — Dette uventende og stø-
 dende Svar bragte Christiane i For-
 bittrelse; hun skal faae sine Penge, men
 i Dag har jeg dem ikke. — Da har
 Jomfruen dog vel noget at give mig i
 Pandt saalænge; thi hvis ikke, faaer De
 endnu i denne Aften at reise; da De
 veed, vi begynde en ny Maaned i Mor-
 gen, og saa faaer jeg at lade hente Næt-
 tens Midler, at jeg kan faae Sikkerhed
 for mit Tilgodehavende. — Nættens Mid-
 ler? grusomme Kone! Ja, gjør hvad
 De lyster; dog, lad mig see! Nei, jeg
 har intet uden dette Gulduhr, og det kan
 jeg ikke undvære. — Jo saamen kan
 De det, indvendte denne Kærling strax
 med Spodstthed; i Deres nærværende For-
 fat-

fatning indseer jeg ikke, at De kan bære det. — Der er det da, svarede Christiane hurtigt, med Taarerne i Øine, og lad mig saa være i Ro. Hun modtog Gulduhret og gik. Nu gav Christiane til, med Haanden under Kinden, at overtænke sin kritiske Forsatning; men Slutningen kunde dog ikke blive andet, end at vente indtil en anden vilde melde sig, og imidlertid at leve af at sætte ud, i Haab om bedre Tider, de Kostbarheder og Klæder, hun havde faaet til Forøring. Hun begyndte derfor strax med, at lade Bertinden seie ud paa Assistentenshuset sit Uhr og en Ring, hun havde; Bertinden skulde betales, vilde ogsaa have Betaling for næste Maaned forud, og saadanne smaa Piger have saa mange Fornødenheder og ere ikke vandte til at spare, saa at man let indseer: at de Penge, hun her fik, ikke vilde vare længe: hun

hun maatte da atter gribe til noget, og atter til noget andet, indtil at der tilsidst ikke var noget andet tilbage, end de Klæder, som vare uundværlige, for endnu at vedligeholde en Skygge af den forrige Herlighed. Hun var vandt til at leve godt, og hver Dag at have Penge; nu maatte da Assistentens Sedlerne springe til Jøderne, og ingen meldte sig endnu.

Madamen levede ret godt ved Christianes Osfælsked, og hun trostede hende da meget vel, saalænge dette varede, med et godt Haab. Men da hun erfarede, at Christiane nu ikke havde mere tilbage, opfagde hun hende Bærelset, som Christiane i nogen Tid havde betalt i ugevis. At ingen i al den Tid kom for at besøge hende, kan man ikke undre over, da Christiane selden gik ud paa offentlige Stæder, og Madamen
 heller

heller aldrig animerede hende dertil, eftersom denne kunde bestandigen leve i Sus og Duus, naar hun var hjemme og kunde spede til med Penge.

Pigens hele Liv bestod og i at drikke sig fuld fra Morgen til Aften, for at forslaae Grillerne, som Madamen kaldte det. Men da Madamen sagde hende op, og her var ingen flere Penge, og heller ikke flere Ting at gribe til, for at seie ud, begyndte Christiane næsten at fortvivle, ved at betragte sin Forfatning; den yderste Armod og Elendighed var nu allerede traadt ind af Døren til hende, og hvad skulde hun foretage sig, for at jage dem bort?

Nu vilde hun blive udsat for Mangel paa Huuslye. Hendes Tilstand var gyselig. Den hemmelige Orm i hendes Hjerte nagede hende og forkrækkelig, og
og

og paa ham, som klæder Lillierne paa Marken og giver Spurveungen sin Føde, turde den laftesulde og ulykkelige Pige ikke forlade sig. — Al den Trøst og Lyst, hun nød, kom fra den Kilde, hvis Draaber dræbe hemmeligen i det, de nogenlunde trøste. Den lindrer for et Dieblig Visnen i den Ulykkeliges Barm, og inddyser ham i Ufølsomhedens Blund; men naar deres dyssende Kraft er bortdunstet, vaagner han desto mere forskrækket op igien. Beklageligt! saare beklageligt er det, at Mennesket stundum, det Værdige! som kæmper mod daglig Nød og alle Armodens rædselsfulde Ledfagere, hvis Haab saafte er bleven skuffet, endog der, hvor det var bygget paa en Klippe, griber til det sidste Trøstemiddel, han troer der endnu er tilbage. Men J, som aldrig have smagt den bittre Kalk, Elendigheden iksianker for sine Sønner, værre dog ik-

te saa haarde, her reent at fordømme den-
 ne Ulykkelige! Beklager ham, det er
 Eders Pligt, hvis I ikke kan rædde el-
 ler vil trøste ham. O! vilde Mennesket
 oftere tænke sig i Menneskets Sted, end
 han gjør, naar han sætter sig paa Dom-
 stolen for at dømme sin fældende Broder,
 da vilde Menneskelighedens lyse Engel sig-
 ne den Dag, paa hvilken den nedsteg fra
 Algodheds Trone, for at astørre Ulykke-
 lighedens Taarer! da vilde man finde den
 Trøst og Husvælelse hos Brødre og Ven-
 ner, hvorhen man vendte sig, som man-
 gen nu saa daarligen søger der, hvor de
 drikke Gift for Siæl og Legem, i det de
 troe at lindre deres Sorger og Smerter.

Men nu til Christiane igien —
 hun fik Madamen nogenledes tilfredsstil-
 et, og det Løste, at maatte endnu op-
 holde sig hos hende et Par Ugers Tid,
 og at hun imidlertid vilde gjøre sig Uma-

ge for, at faae en Condition til hende. Hun lod sig sætte i Avisen, og nogle Dage derefter lod et Bud hende vide, at hun kunde melde sig i Gottersgaden hos Hr. K. Hun klædte sig strax tarveligen paa og gik derhen; men Fruen var for nogle Dieblikke siden kiørt ud. Næste Dag kom hun igien, og talte med Fruen. Der var noget Godt i Christianes Ansigt, som strax indtog til hendes Fordeel.

Fruen K. synes ret vel om hende, men Fruen N. havde i Gaar talt til hende om en Pige, og hun havde lovet at give Underretning i Dag; Christiane kunde melde sig i Morgen, og hvis hun ikke fik den omtalte Pige, skulde hun blive antagen. Men den lille Lovise, Fruens kæreste Pige og Gladder-Søster, kiendte Christiane, og vidste hendes Historie med Justitsraaden og Kammerjunkerem, og fortalte Fruen alt, med adskillige smuk-

te Tillæg, saa Fruen sagde til Lovise, at naar Christiane kom i Morgen, skulde hun lade Tjeneren vise hende bort.

Christiane glædede sig nu i Haabet om en lykkelig Forbedring i sine Omstændigheder, og lovede Gud og Bedring; om Morgenens pyntede denne nysselige Pige sig ganske net, og fulgte med sin Bertinde, som havde et Vrinde i samme Gaarde, hen til Frue K. — Hvad Modtagelse hun fik der, kan man let slutte os til, især da den groveste Tølpes af alle Tjenerne havde faaet Befaling at afvise hende. Skamfuld, med Taarer i Øinene, forlod den stakkels Pige Gaarden, næsten i samme Dieblis, som hun traadte derind.

Hendes Bertinde, hvem hun havde lovet at afhente hvor hun var, havde hun over denne Ergrelse forglemt; for at forstaae Tiden, vankede hun sorgfuld ind i Kongens Hauge.

Taarer ilede som Strømme ned ad hendes Kinder; halv fortvivlet kastede hun sig ned paa en affides Bænk og græd bitterligen; her sad hun et Qvarteers Tid og grublede sig ganske hon til slet ikke at tænke noget, omsider vaagnede hun op som af en Drøm, og erindrede sig nu først hvad hun havde lovet sin Vertinde. Hun reiste sig og gik derhen, dog besluttede hun, ikke at fortælle hende strax hvorledes det var gaaet, men hun vilde indbilde hende et eller andet indtil videre; maaskee, tænkte hun, kan det lykkes et andet Sted.

Vertinden foreslog hende at gaae ind i Kongens Hauge i dette smukke Veir, Christiane samtykkede og fulgte med. Efterat have spadseret noget derinde, satte de sig ned paa en af Bænkerne i Cavailsergangen, hvor lige over for sad et ungt Menneske med en Bog i Haanden; han
blev

blev siddende der endnu nogle faa Diebliske, reiste sig derpaa op og skød dem forbi, hen ad en Tvergang.

Min Gud! sagde Madamen, det var den unge rige Hr. E., jeg kiender ham fra den Tid, jeg holdt med Skiankning, det var ret en Elsker for Dem, det er noget bedre end at tiene, og desuden er De jo heller ikke vis paa denne Condition. — Vi maa praie ham. Hr. E. gjorde en kort Omvei, og kom snart hen imod dem igien; han havde allerede kiendt Madamen, og formodede en Fangst i et Fruentimmer, som hun ledsagede.

Oh, see god Dag, Madam! sagde han, da han kom lige for Dem og standsede, hvordan lever man? — Jeg takker, ret got! — Og hvem er denne vakre lille Pige, De har i Deres Selskab?

Jomfrue B., som gjør mig den Ære at logere hos mig; saaer jeg ikke snart

den

den Fornøielse, at De vil engang besøge mig, for at see hvorledes jeg nu har det? — I denne Aften, min hierte Madam! svarede han, i det han kastede sig ved Siden af Christiane; men saa maae De ogsaa have et godt Aftensmaaltid til os. De veed, jeg sparer ikke paa Pengene. Her er 5 Rd. til Indkiøb. — Han aabnede en rigelig forsynet Brevtaske og gav hende disse. Der var kun saa eller næsten ingen Fremmede i Haugen: Hr. C. undsaae sig derfor ikke ved, at blive temmelig længe paa en Plads, hvor han sad saa godt. Man kom til at tale om et og andet. En Semidors Ring, Hr. C. havde paa Fingeren, besat med uægte Stene, tildrog sig især Damernes Opmærksomhed. Han tog den af, og svor græffseligen paa, at han i Forgaars havde givet 20 Rd. for den, og dette syntes ham endda at være Røverkiøb. Han tog

tog sig den Frihed, at passe den paa Christianes Finger, og just den næstsidste passede den saa overmaade godt. Christiane vilde tage den af og give ham den igien, men han svor paa, at hun ikke maatte give ham den tilbage, den sad paa en al for smuk Haand, han onskede blot at have havt noget smukkere og bedre, for at vise sin Hengivenhed for hende; og efter mange Overtalelser fik han endelig Christiane til at lade den sidde. Noget Dieblikke derefter forlod han dem, med Løfte om, at komme igien om Aftenen.

Christiane havde allerede imodtaget en Foræring af Hr. E., og her var nu intet at tænke paa, uden at begynde, hvor hun slap med Hr. von G. Madamen brugte ogsaa al sin Veltalenhed, for at overbevise Christiane, hvormeget glædeligere og fornustigere dette Liv var,

var, end Tienestepigens. Ogsaa fortalte hun hende, hvilken god Malkeske Hr. E. var, saa at Christiane glemte sine forrige gode Løfter, og blev ret glad over dette Møde. Han kom om Aftenen til den bestemte Tid, man spiste, drak og blev alle fulde; Klokken var nu mange, og Hr. E. havde forglemt sin Gadedørs Nøgle.

Christiane var snart overtalt til at dele Seng med ham, og efter en halv Times Forløb laae alle indslumrede i Søvnens Arme.

Vor unge Herre fandt sig saa vel forngiet med denne Nat, at han tilbød sig strax om Morgen at betale alt for Christiane her, og desuden forstrække hende med alt det Nødvendige. Christiane modtog med Glæde dette Tilbud, og begyndte da atter et bedre Liv.

Bes var han ikke saa rund med Foræring, som de forrige; men han betalte rigtig hver Maaned, og gav hende af og til en eller anden lille Foræring, saa at hun igien var velsornget.

Christiane indsaae nu, at det fornuftigste for en Skoige var, at forskaffe sig overordentlige Runder, medens hun endnu har en ordentlig, hvorved hun kan blive betrygget, for ganske at udsættes for Mangel, naar denne forlod hende, hun modtog derfor adskillige Besøg af de saakaldte raske Fyre, som med 1 a 2 Rdlr. betalte hendes Kiærlighed; hun var endnu ikke saa ganske almindelig: deuden gik alt saa hemmeligt af, at Hr. C. ikke mærkede til noget. Et halvt Aars Tid eller mere forløb saaledes: Madammen og Jomfruen forsoeg Grillerne med Punsch og Brændevin, og der var virkelig fielden nogen Aften at de gik æder i Seng.

i Seng. Men Hr. C. blev med eet stands-
 set paa sin glimrende Bane, da den Rils-
 de blev stoppet, som udgød sin Frugtbar-
 hed over dem; hans Fader havde faaet
 Underretning om hans Levemaade, han
 holdt derfor op med at sende ham Pen-
 ge, lovede at betale hans Gield; men
 befalede ham, under sin faderlige Gods-
 heds Forliis, uopholdelig at komme hjem.
 Han torde ikke andet end adlyde, og fors-
 lod Christiane næsten i samme Til-
 stand, som han modtog hende. Nu mod-
 tog hun Besøgelse af alle og enhver;
 hendes Blomster vare nu meget salme-
 de; Nød og Elendighed begyndte nu at-
 ter at melde sig i deres forkrækkelige
 Skikkelser. Hun maatte da ofte tage til
 Takke med dem, hun tilforn vilde have
 foragtet. Men hendes Bertinde indsaae
 nu, at der var ikke meget mere at ven-
 te hos hende. Hun opsigde hende der-
 for

for Bærelset. Samme Aften havde Christiane været lykkelig i sin Handel, og i den Tanke, at faae hende endnu engang overtalt til at lade hende beholde Bærelset, gif hun ned til hende for at trakttere med deres sædvanlig Aften-Forsnøielse, Brændeviin og Punsch; der kom strax Brændeviin paa Bordet, og Pigen maatte ud efter Ingredientser til Punsch; den første Vægel var næsten for-
 tæret, da vore Damer, som allerede før den, havde taget temmelig vel til sig, kom lidet i Trætte sammen. Dog gav Christiane, som endnu ikke var saa beruset, som den anden, og desuden af et fredsommeligt Gemyt, efter, og de bleve gode Venner igien.

Pigen kom, Punsch blev lavet, og man gav sig til at drikke. Efter et Par Glas blev Christiane meget opbragt over nogle bitre Ord, Bertinden lod falske.

de. Hun besvarede med de saakaldte Spids
 ser; det ene Ord tog det andet, og i et
 Dicklik vare de atter i det heftigste Klams
 merie. Bertinden spyttede Christiane
 i Dinene; denne, fuld af Forbittrelse,
 foer i hende igien, og snart st^r de hoer
 andre ved Haarene. Efter mange Skieldes
 ord og Brevlerier kom det endelig saa vidt,
 at Bertinden og hendes Pige kastede Chris
 tiane paa Døren; denne, fuld og rasens
 de forbittret, begav sig strax hen til den
 bekiendte *• • • • •*, hvor hun strax blev
 antagen; hendes efterladte Txi blev hen
 tet om Morgenens derefter, og Chris
 tiane var nu som en offentlig Skioge,
 i et af de meest frequenterede Huse her
 i Byen; der var hun i nogle Maaneder,
 derfra kom hun paa en Baggal, og nær
 rede sig af smaa Hiskerier paa Gaderne,
 — derfra til det forrige Sted igien —
 derfra atter paa en Baggal, og saaledes

levede hun et Mars Tid eller noget læn-
gere.

Christiane var nu reent fordærvet,
og blev engang, da Politiet just paa den
Tid gif saa strengt paa Jagt efter løse
Fruentimmer, opsnappet og ført paa Raads-
stuen: Politieretten dømte hende et Par
Maaneder i Forbedringshuset. Da disse
vare forbi, maatte hun, for at ernære
sig, atter gribe til sit forrige Haandverk.
Hendes Lidelighed bragte hende en farlig
Sygdom paa Halsen, og i den Tid blev
hun greben med nogle flere af sine Lige
paa en Dandsbod. Stadsphysikus gav
hende Seddel til Pesthuset, og, da hun
var helbredet, kom hun atter ud i For-
bedringshuset, der var hun i et halvt Aar,
begyndte atter sit forrige Levnet, blev be-
kiendt med en Bryggerkarl, som i nogle
Uger legede Kigreste med hende og om-
sider

fider forlod hende. Men hun var nu ble-
 ven frugtømmelig ved ham, og maatte
 dog, for at ernære sig i denne ynkvær-
 dige Tilstand, vedblive sin elendige Leve-
 maade. Ganske affalmet og ussel, var
 der kun faa, der vilde lade sig bedrage
 af hende, og der var mange Dage, hun
 halv forkommen af Hunger og Elendig-
 hed, maatte lægge sig paa det usle Leie,
 hvor hun tilbragte sine Nætter.

Hendes Tilstand var virkelig jammer-
 lig, og hendes Forløsnings-Tid nærme-
 de sig nu alt mere og mere. Omfiden
 da nu ingen mere vilde følge hjem med
 hende om Aftenen, og hun ikke kunde
 betale sin Bert, blev hun da ogsaa her
 jaget paa Døren. Længe vankede hun
 forsagt og bekymret omkring, uden at be-
 komme det ringeste, hvormed hun kunde
 stille sin graadige Hunger; ganske sulsten
 og fortvivlet kastede hun sig i en Gæst
 uden

uden for Vesterport, hvor hun hendrey en gyselig Nat, og vandrede med stor Besværlighed ind til Byen; hun fandt heller ikke nogen Bedersvægelse den Dag, men blev overalt afviist med det haanlige Svar: Kan I lange Eløie ikke arbejde for Jeres Brød! — Hun slæbte sig endelig ved Nattens Komme gandske vaandefuld hen til Østerport, hvor hun paa Græsset ved Citadelsgraven slumrede hen af Udmattelse. Ved Solens første Smil paa hendes usle og smertefulde Legeme vaagnede hun halv rasende op, vandrede den halve Dag forgiæves omkring for at tiltrygle sig en Bid Brød, til at lindre sin skrigende Hunger med; hun kommer omsider ind i et Kjøkken, ingen var tilstæde, der laae nogle Solvskær paa Bordet; i halvtredie Dag havde hun intet havt at putte i sin Mund, hendes Hunger var grusom, hun kunde knap af
 Mat

Mathed høre det Legeme, under hvis
 Hjerte et Foster hvilede. Hun vover at
 udstrække sin Haand, for at tage een af
 disse Skeer, men bliver, i det hun stik-
 ker den i Pommen, greben af Tienestepi-
 gen, blev undersøgt, og efter adskillige
 Stod, Slag og haanlige Vebredelser af
 Politiet henløbt i Arrest, samme Dag,
 som hun fyldte sit 23 Aar, der dømmes
 hun 3 Aar til Forbedringshuset.

Den for ikke mange Aar siden saa
 smukke, saa uskyldige og gode Pige føres
 nu som et hæffeligt, pialtet og lastværdigt
 Fruentimmer, under Gadedrengenes Vi-
 ben og Støien, ud for at bøde for sine
 Korføreres List og Nedrigbed og sin egen
 Trofskyldighed og Daarlighed.

Da hun var saa nær ved at føde, blev
 hun først lagt paa Sygestuen.

Fødselstimen kom, og den blev hendes Befrielses-Stund. — Det meget, hun i sit Svangerskab havde lidt, havde ganske affræstet hende, hun kunde ikke udholde de smertelige Veer, men opgav Kanden, uden at forløses.

Unge, uskyldige Pige! hvis du end er, som læser Fortællingen om den uslykkelige Christiane, lad den lære dig at være forsigtig, og at vogte dig for den Haand, hvormed den falske Mand væder sine smigrende Ord og varme Omsavnelser.

Dyden staaer ofte urokkelig, som Græsen paa Fjældet, men der gives Diebliske, da den er svag, som Sivet i Mosen. Og I, mine Læsere og Læserinder! som føle med den Lidende, affhyer Lasten, men hav Medlidenhed med Menneket! yder den Uslykkelige en Taare! Havde hun
fulgt

fulgte Dydens Bei, hun skulde maaskee end
 nu blomstret, som Rosen paa en smilende
 Vaardag! været en kjær Moders, en el-
 sket Mages Haab og Trost! Hun fulgte
 den ikke! og sank foragtet — ubeflaget —
 i Graven!

 Skionhed og Uskyld.

En Sermon til Pigerne.

 (Uf det Lydske).

Egentlig skulde Skionhed være uskyldig og Uskyld skion, men i Verden er det forskiellige Ting; og da jeg holder denne Sermon i Verden, maa jeg vel rette mig efter den. Skionhed altsaa er Legemets Skionhed, et Par Duesine, et Ansigt, som Melk og Blod og en vis Trullesugl Colibri, der, som de naragtige Poeter skrive, sidder og bygger Rede i Duesinene og paa Ansigtet, som Svalerne i Muren. Uskyld derimod boer i Gemyttet og er en himmelsk Skabning, som med Luther frygter Gud og vil gjerne være kodske og tugtig i Tanker, Ord og Gierninger, som

veed

veed intet om sig og Verden, og indlader sig i Jnter.

Vist nok finder Colibri saare meget Bisald, og Pigerne ville alle gierne have den og løbe efter den. Men, I kiære Piger! men — vi ville engang overlægge det.

Hvad er Legemets Skionhed? det er dog kun Legemets Skionhed, en Glitterglands, hvorpaa et ædelt Gemyt dog ikke kan sætte noget Værd. Du har ikke selv givet dig den og du kan ikke selv vedligeholde den, et Par Aar videre frem og den er borte. For det andet virker og nytter den ikke meget i Huset. Du kan med et Ansigt, som Melk og Blod, ikke bedre lave en Steg; du kan med Duosine ikke bedre vaske og rede dit Barn; og Egestaberne føres dog ikke i Maanen, men i Huset. Og saa er Skionhed ikke engang det, som egentlig forarsager Kiærlighed. Hovedet kan den vel fordreie, men sand hiertelig Elskov er

er ikke bunden til den. Betragt den Moder! hun er ei meer Skøn, og dog elsker din Fader hende saa hiertelig og bærer hende i sine Dine.

Altsaa en Ting, der i sig selv intet Værd har, der kun varer kort, der ikke nytter synderligen i Huset og egentlig ikke beforder Kiærlighed: saadan en Ting er Skønhed. Meer er den ei, og J maa ei vorde mig vrede, J skønne Piger! at den ei er mere. —

Jeg vilde saa gierne gjøre Eder ret kaptelfaste deri. Thi man vil sige Eder noget andet, man vil staae omkring Eder, kareffere Eder. Og det kunde bedaare Eder, saa J blive stolte af Eders Skønhed og vilde anbringe en Skinlampe og andre Maskinerier bag Eder; og det vilde være Skade for Eder! Skønhed og Ustyldighed ere som begge Skaalerne i en Vægt; saaledes som den ene stiger i Eders Sind, falder den

den

den anden. Og dette vide Smigrerne tildeels, og høve desaaarsag for Eder Skjønhedens Skaal saa høit, at Uskyldighedens vældigen synker. Nogle hielse vel endogsaa til, og søge at vise Eder Kydsfæd og Tugtighed, som Eensfoldighed og Overtrø. Men flyer den Mand, der gjør det! Og var han end behængt med Guld og Perler, er han dog en Slynge! Han er en giftig Rangleflange! Naturen har vel skaaet ham for Rangler, da den forlod sig paa hans Gaver og Beskedenhed; men han var ei værd denne Høimodighed, og skulde bære een, og jeg hang den gierne i hans Haarpung, eller i hans Dre, at han kunde varesse for sig, hvor han kommer.

Hiertets Uskyld er Qvindens Arvedeel og Smykke. Og vider, Uskyld har sin egen Engel, der gaaer bag Eder og vaager over Eder, saalænge I ere uskyldige. Sigreer ham ei vred! og troer ganske sikkert, at,
 naar

naar han viger fra Eder, er Eders Lykke
reven fra Eder.

Viger! jeg veed hvad I ere værd! Og
hvad I kunne være Manden, naar I give
den Fortrinet og beslutte Eder til at vorde
en Mand. I ere ham en ædel Guds Ga-
ve, og han lever da en Gang til saa læn-
ge; han være riig eller fattig, saa ere I
ham en Trøst og gjøre ham altid munter.
I ere Been af vore Been og Rødd af vort
Rødd, og derfor bevæger sig mit Hjerte i
mig, naar jeg anskuer Eder og tænker paa
Eder. —

Nu, I ere i Verden og maa giennem-
den, hvilket endogsaa Eders Kald er. Gaaer
med Fred! og seer Eder ikke meget omkring.
Og Uskyldighedens Engel ledsage Eder!

